

Nr 125 Rok 2023

Słowo Nadziei

Słowo Boże nie może być naruszone (Jan 10:35)

PROROCTWA O ŚWIATOWYCH IMPERIACH W KSIĘDZE DANIELA					
METAL	DANIEL 2	IMPERIA	DANIEL 7	DANIEL 8	DANIEL 11
złoto (wers 38)		BABYLON 	wers 4 		
srebro (wers 32)		MEDO-PERSJA 	wers 5 	wers 3/20 	
miedź (wers 39)		GRECJA 	wers 6 	wers 5 	wers 1-5
żelazo (wers 40)		RZYM 	wers 7 	wers 6-7 	
żelazo glina (wers 35)		ODRODZENIE RZYMU 	wers 8 		wers 40-45
kamień (wers 34)		Królestwo Chrystusa 	wers 9-10 		

Wędrowka przez Biblię

Powołanie narodu Wybranego

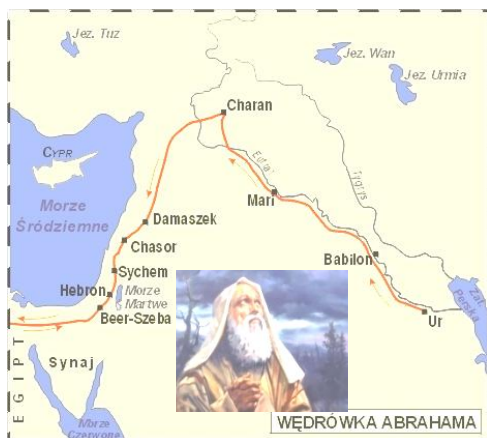
Każda półprawda jest całym kłamstwem. Gdyby Bóg, mieszkał na ziemi, to samozwańczy prorocy wybili by mu szyby. Jeśli Bóg milczy, czynimy to samo i nie tworzymy pseudo-proroctw. (5 Mój. 18:22). Na podstawie Biblii postaram się udowodnić proroctwa, które mają tu swój początek, a kończy się w (Obj. Obj. 17:-10,11).

Nie przypadkowo Pan Jezus odwołał się do tych minionych dni: „Jedli, pili, żenili się, wychodziły za mąż, aż do dnia, w którym Noe wszedł do arki. Potem przyszedł potop i wytracił wszystkich” (Łuk.17:27EŚP). Po Potopie potomkowie syna Noego w tym – Sema, osiedlili się pomiędzy brzegiem Morza Śródziemnego a pustyniami. Semici zwani Kananejczykami uprawiali ziemię, i tam powstawały pierwsze miasta.

Abraham mieszkał w Ur Chaldejskim. W mieście **Charan**, Bóg powołał Abrahama. Nakazał mu opuścić tę krainę i wyruszyć w poszukiwaniu ziemi, którą dla niego przeznaczył. Nakazał mu iść do ziemi kananejskiej. Obiecał też obdarzyć jego lud szczególnym błogosławieństwem.

Był to początek przymierza pomiędzy Bogiem, a narodem wybranym, czyli potomkami Abrahama. Ową krainą była ziemia Kanaan (dziś Palestyna), Około XVIII w. p.n.e., oddał mu ją we władanie.

Powrócimy do tego czasu, gdy Bóg dał ją Abrahamowi. (1 Mojż. 17:5 BW). Jest to dla nas przykład, kiedy przyjaciel Boga o niezachwianej wierze, tak on jak jego synowie. „Jakub został nazwany: „sługa mój, Jakubie, którego sobie wybrałem z rodu Abrahama” (Iz.

41:8 BWP). „Dlatego też został nazwany przyjacielem Boga” (Jak. 2:23 BWP). „I otrzymał znak obrzezania jako pieczęć usprawiedliwienia z wiary, którą miał przed obrzezaniem, aby był ojcem wszystkich wierzących nie-obrzezanych i zostało mu to poczytane za sprawiedliwość” (Rzym. 4:11 BW). Pan Bóg rozciągnął ojcostwo Abrahama nie tylko na jego potomków, ale na wszystkie narody. Narody, które Pan Jezus scalił w jeden naród: „On sprawił, że z dwojga jedność powstała, i zburzył w ciebie swoim stojącą pośrodku przegrodę z muru nieprzyjaźni, **On zniósł zakon przykazań i przepisów**, aby czyniąc pokój, stworzyć w sobie samym z dwóch jednego nowego człowieka” (Efez. 2:14,15 BW).

„W tej sytuacji nie ma już podziału na Greków i Żydów, na obrzezanych i nie obrzezanych, na barbarzyńców i Scytów, na niewolników i wolnych. Chrystus jest wszystkim i we wszystkich” (Kol. 3:11 BW). Abraham nie chodził do żadnego kościoła, nie czytał Biblii, ale Bóg wszczepił człowiekowi swoje

prawo w serce każdego człowieka „Kiedy bowiem poganie, którzy nie mają Prawa, idąc za naturą czynią właśnie to, co nakazuje Prawo, to ludzie ci, nie posiadając Prawa, sami dla siebie są Prawem. Dają dowód, że treść Prawa jest wypisana w ich sercach, przy czym sumienie ich jest niczym świadek, który w myślach oskarża ich lub bierze w obronę” (Rzym. 2:14,15 BWP).

Jeden z jego potomków apostoł Paweł napisał: „Jestem Izraelitą, potomkiem Abrahama, z pokolenia Beniamina” (Rzym 11:1BWP). Lubimy powoływać się na swoich dziadków, czy ojców którzy nas wyprowadzili na ludzi, ale może też być odwrotnie. Apostoł Paweł chlubił się Abrahamem: „Bo cóż mówi Pismo? Uwierzył Abraham Bogu i zostało mu to poczytane za sprawiedliwość” (Rzym. 4:3 BT).

„Pan, ukazawszy się Abramowi, rzekł: Twojemu potomstwu oddaję właśnie tę ziemię. Abram zbudował tam ołtarz dla Pana, który mu się ukazał. Stamtąd zaś przeniósł się na wzgórze na wschód od Betel i rozbił swój namiot pomiędzy Betel od zachodu i Aj od wschodu. Tam również zbudował ołtarz dla Pana i wzywał imienia Jego. Zwinawszy namioty, Abram wędrował z miejsca na miejsce w stronę Negebu” (1 Mojż. 12:7-9 BWP). Bóg zapowiedział, że Sara w bardzo podeszłym urodzi mu syna” (1 Mojż. 17:19 ; 1 Mojż. 21:2,3). „Nieodwołalne są bowiem dary i powołanie Boże” (Rzym. 11:26 BW). „Kiedy Bóg rzekł do Abrahama: Błogosławione będą w potomstwie twoim **wszystkie narody ziemi**” (Dzieje 3:25 BT). Bóg może wziąć to co dał. Była to wielka próba wiary, Izaak pytał - ojciec gdzie jest ofiara? (1 Mojż. 22:10-12).

Dwa narody

Królestwo Ezawa – Edomity. Ezaw był wnukiem Abrahama. Nie cenił sobie pierworodztwo, skoro sprzedał je za miskę soczewicy (1 Mojż. 25:32,33; (1Mojż. 25:30). przypisują mu początek narodu Edomitów, Arabów. W Liście do Hebrajczyków” (Hebr. 12:16,17 BWP).

Jakub urodził się jako drugi, ale Bóg zapowiedział: „starszy będzie sługą młodszego” (1 Mojż. 25:23 BW). „Pan bowiem wybrał sobie Jakuba, Izraela - na wyłączną swoją własność” (Ps. 135:4 BW).

Linia rodowa Judy

Pod koniec życia Jakuba, Bóg przez niego zapowiedział, „Nie zostanie odjęte berło od Judy ani laska pasterska spośród kolan jego, aż przyjdzie ten, do którego ono należy, i zdobędzie posłuch u narodów!” (1 Mojż. 49:10BT). W różnych wiekach wydawało się, że Izrael upadnie, a wraz z nim linia rodowa Jezusa. Ale Bóg pomimo ich słabości zachęcał, napominał i karmił: „I sprawię, że Jakub zrodzi swe potomstwo, a z Judy wyjdzie dziedzic moich wzniesień. I posiadą je niebawem moi wybrani, i zamieszkają na nich wszyscy moi słudzy”. (Izaj. 65:9).

Z trzypokoleniowej rodziny,

Abrahama, Izaaka, Jakuba Bóg przekazał dobrodziejstwa innym narodom na całym świecie: Potomkowie patriarchów byli przekąznikami, rzeczy dobrych i złych. Ale Bóg obiecał, że ci, którzy będą ich błogosławić, będą cieszyć się Bożym błogosławieństwem. Człowiek uczy się mówić bardzo wcześnie. Milczeć bardzo późno. Dlatego nie bądź zbyt szybki w mówieniu. Nie

przeklinaj cierpiących z powodu Bożego przekleństwa. Nasi bohaterowie popełniali różne niechlubne czyny. Przechodzili różne próby i wydawało się, że obietnicę, że upadną. Ale „Bóg nie pozwolił upaść żadnemu jego słowu na ziemię” (1 Sam. 3:19BT).

Sen Jozefa

Tak by się stało gdyby Bóg nie był z nim. Wrzucono go do studni z której nie było wyjścia. Sprzedano do Egiptu. Bóg dał sen faraonowi, aby Józefa wynieść go godności premiera.” (1 Mojż. 37:7,8 BW).¹

„Miał też jeszcze inny sen. Słońce, księżyc i jedenaście gwiazd składały przede mną głęboki ukłon. Cóż to ma oznaczać ten sen? Czy mamy wszyscy, to znaczy ja, twoja matka i twoi bracia, przychodzić i kłaniać ci się aż do ziemi? Bracia pałali do niego coraz większą nienawiścią, ale i ojciec zapamiętał sobie dobrze całą sprawę” (1 Mojż. 37:9-11- BW).

Bracia dobrze odczytali te sny, dlatego wykorzystali okazję, aby się na nim zemścić. „I ujrzeni go z daleka; lecz zanim się do nich zbliżył, zmówili się, że go zabiją” (1 Mojż. 37:18 BW). Ale Bóg miał inny plan. I przez usta Rubena przemówił aby go nie zabijali, dlatego: „pochwycili go i wrzucili go do studni. A studnia ta była wyschnięta, nie było w niej wody” (1 Mojż. 37:18 BW). Bóg używa różnych metod aby ocalić swój lud jak czytamy: „Wszak Bóg przemawia raz i drugi, lecz na to się nie zważa: **We śnie, w nocnym widzeniu**, gdy głęboki sen pada na

ludzi i oni śpią na swym łożu” (Hioba 33:14-16 BW). Józef nie wyszedłby z tej studni o własnych siłach, ale Bóg przysłał kupców Ismaelitów, którzy go kupili za dwadzieścia srebrników (1 Mojż. 37:18 BW).

W Egipcie kupił go Putyfar, ale: „Jahwe otaczał Józefa opieką i dlatego wiodło mu się dobrze. Pozostawał w domu swojego egipskiego pana” (1 Mojż. 39:2 BWP). Tak jak wtedy, tak i dziś, przeciwnik wykorzysta każdą okazję do sprowadzenia nas na złą drogę (Przyp. 4:14-16).

Z powodu nieposłuszeństwa Izrael uciekał spod jednego topora, natomiast następny już nad nim wisiał: „A wiemy, że Bóg współdziała we wszystkim ku dobremu z tymi, którzy Boga miłują, to jest z tymi, którzy według postanowienia jego są powołani” (Rzym. 8:28 BW).

Aby wynieść go do godności premiera kraju: „Ty będziesz zarządzał domem moim, a do poleceń twoich będzie się stosował cały lud mój, tylko tronem będę większy od ciebie. Nadto rzekł faraon do Józefa: Oto ustanawiam cię namiestnikiem całej ziemi egipskiej”. (1 Mojż. 41:40,41 BW).

Bóg przez Józefa ocalił od głodu potomków Abrahama i cały naród egipski. Józef sprowadził do Egiptu całą swoją rodzinę: „Było zaś wszystkich potomków Jakuba **siedemdziesiąt osób**.” (2 Mojż. 1:5 BT). Kiedy w Kanaanie zapanował głód, **Izraelici** wywędrowali do **Egiptu**. Otrzymali tam najbardziej urodzajną ziemię, ponieważ zarządcą Egiptu był wówczas **Józef**. Synowie Izraela byli bardzo płodni, tak że w całym kraju wielu było ich potomków. Rozmnażali się, umac-

¹ Wielu Obj. 12:1-6 tłumaczy, że jest to opis Matki Jezusa. Ale tu został zapowiedziany Izrael, w wielkim ucisku, na podstawie tego snu Józefa (1 Mojż. 37:9-11- BW).

niali się coraz bardziej i zaludnili cały kraj. Tymczasem w Egipcie doszedł do władzy król, który Józefa już nie znał” (2 Mojż. 1:6-9 BWP. Po jakimś czasie kolejny faraon, przerażony rosnącą coraz bardziej potęgą Izraelitów, odebrał im wszelkie przywileje, a ich samych przeznaczył do najcięższych prac. Wtedy nadszedł czas na wyprowadzenie synów Izraela z Egiptu do ziemi obiecanej. Otworzył się nowy etap Bożego planu.

Mojżesz

Bezbronny niemowlak, którego matka próbowała wbrew nakazowi Faraona uratować od śmierci: „Kobieta ta poczęła i urodziła syna, a widząc, że jest piękny, ukrywała go przez trzy miesiące” (2 Mojż. 2:2,3 BW). Ale zanim się urodził, Bóg już miał dla niego plan. (Efesz. 1:4).

Izrael w Egipcie był 430 lat (2 Mojż. 12:40). „W miarę, zbliżania się obietnicy, którą Bóg dał Abrahamowi” (Dzieje 7:17-19BW). „Mojżeszowi dano wykształcenie we wszystkich naukach egipskich, i był potężny w słowie i czynie. Gdy skończył lat czterdzieści, przyszło mu na myśl odwiedzić swych braci, synów Izraela.

I zobaczył jednego, któremu wyrządzono krzywdę. Stanął w jego obronie i zabiwszy Egipcjanina pomścił skrzywdzonego” (Dzieje 7:22-24; 2 Mojż. 2:11,12BW). „Następnego dnia zjawił się wśród nich, kiedy bili się między sobą próbował ich rozdzielić, ale Egipcjanin w tej szarpaninie stracił życie. Mojżesz uciekł i żył jako cudzoziemiec w ziemi Madian, gdzie urodziło mu się dwóch synów” (Dzieje 7:26-29).

Powołanie Mojżesza

„Mojżesz był pasterzem trzód u swego teścia, Jetro, kapłana madianickiego. Pewnego dnia, u stóp góry Bożej - Horeb, ukazał mu się anioł Pański w ognistych pło-

mieniach, które wydobywały się z ciernistego krzaka. [Mojżesz] przypatrywał się płonącemu krzakowi, który co prawda płonął, ale się nie spalał” (2 Mojż. 3:2,3 BWP). Był ciekawy dlaczego ten krzew nie spłonął, wtedy usłyszał głos: „Mojżeszu, Mojżeszu! A on odpowiedział: Jestem tu! Ja jestem Bogiem twojego ojca, Bogiem Abrahama, Bogiem Izaaka i Bogiem Jakuba. Mojżesz pierwszy raz spotkał się z takim zjawiskiem, bojąc się tego głosu z nieba: (2 Mojż. 3:4-7). „Teraz oto doszło do Mnie głośnie wołanie Izraelitów i sam widziałem, jak ich Egipcjanie uciskali” (2 Mojż. 3:10 BW).

Idź przeto do faraona i wyprowadź naród mój z Egiptu

Mojżesz jak mógł tak się bronił aby nie wrócić na dwór Faraona. „A kimże ja jestem, że miałbym iść do faraona i wyprowadzić z Egiptu Izraelitów?” (2 Mojż. 3:11 BWP). „A Bóg rzekł do Mojżesza: Jestem, który jestem. I dodał: Tak powiesz do synów izraelskich: Jahwe posłał mnie do was!” (2 Mojż. 3:13,14BT).

Mojżesz nie stanął przed Faraonem z wojskiem, które by go broniło, ale w bojaźni, i posłuszeństwie. Trzymał w ręku laskę pasterską, którą gdy rzucił na ziemię, zamieniła się w węża. To samo uczynili również szamani Faraona, ale laska Mojżesza pochłonęła ich laski. Bóg zapowiedział, że Faraon nie usłucha go, a wtedy Bóg ześle na Egipt dziesięć literalnych plag.

Ci, którzy mają problem uwierzyć w literalne wypełnienie się Księgi Objawienia podczas wielkiego ucisku, a mianowicie: Trzy biada. Siedem pieczęci, siedem trąb i siedem piaszcz, niech ich niewiarę przekonają plagi egipskie (2 Mojż. 7-13).

Pierwsza potęga – to Egipt

Z Biblii i historii świeckiej wiemy, że na świecie było wiele krajów, ale dlaczego wybrano ich tylko siedem? Wytłumaczyć musi to Biblia. Każda półprawda, jest całym kłamstwem.

Dlatego musimy uwzględnić wszystkie wersety na dany temat. Nie ważne, że jedna część jest na początku druga na końcu Biblii. Jan zapisał te słowa: „Siedmiu jest królów: pięciu upadło, jeden istnieje,² inny jeszcze nie przyszedł, a kiedy przyjdzie, ma na krótko pozostać”(Obj. 7:10BT). Aby zrozumieć siódme mocarstwo musimy poznać pozostałe sześć. Żadne mury, morza i góry nie są w stanie powstrzymać Bożego planu. Józefa wprowadził z więzienia, i z niewoli (1 Mojż. 41:1-36).

Nie mieli mapy. „A Pan szedł przed nimi podczas dnia, jako słup obłoku, by ich prowadzić drogą, podczas nocy zaś jako słup ognia” (2 Mojż. 13:21,22 BT). Kiedy uciekali z Egiptu, drogę zamknęło im Morze Czerwone: „Po-
wiedział Jahwe do Mojżesza: Dłaczego wołaś do Mnie? Powiedz Izraelitom, żeby ruszali w drogę. Ty zaś **podnieś wysoko swoją łaskę**, wyciągnij rękę w stronę morza i **rozdziel jego wody** tak, aby Izraelici po suchej ziemi przez nie przeszli” (2 Mojż. 14:15,16 BWP).

Bóg zawsze walczy o swój lud

przy pomocy prostych narzędzi, łaski pasterskiej, kruka kamienienia, aby, pokazać swoją chwałę i moc. Posługuje się ludźmi pokornymi i wiernymi, którzy nie szukają wyzwolenia w orę-

żu, ale w wierze. „Pan będzie walczył za was, a wy będziecie spokojni” (2 Mojż. 14:14 BW). „Mówcie do zaniepokojonych w sercu: Bądźcie mocni, nie bójcie się! Oto wasz Bóg! Nadchodzi pomsta, odpłata Boża! Sam on przychodzi i wybawi was!” (Izaj. 35:4 BWP).

„Boże ręka nie jest za krótka, ani za słaba, żeby ich dosięgnąć?” (4 Mojż. 11:23BWP). „Jeden jest Prawodawca i Sędzia, w którego mocy jest zbawić lub potępić” (Jak. 4:12 BT). „Wszyscy mieszkańcy ziemi nie nie znaczą; według swojej woli postępuje On z niebieskimi zastępami. Nie ma nikogo, kto by mógł powstrzymać Jego ramię i kto by mógł powiedzieć do Niego: Co czynisz? (Dan 4:32 BWP).

Tak jak literalnie wypełniły się plagi egipskie, tak literalnie wypełnią się plagi zapisane w wielkim ucisku!

² Pięciu do Jana upadło. Egipt. Asyria, Babilon, Medo-Presja. Grecja , Rzym. Jan żył w okresie panowania Rzymu. Siódmy to Antychryst.

Dziesięć Plag egipskich

		2 Mojż. 7:8-13 Laska Aarona zamieniła się w węży, który połknęła laski ich
	2	Morze zamieniło się w krew 2 Mojż. 7:14-25
	3	Plaga żab: 2 Mojż. 8:1-15
		4 Plaga komarów 2 Mojż. 8:16-19
5		Plaga much 2 Mojż. 8:20-32
	6	Plaga wyginięcia bydła 2 Mojż. 9:1-8
	7	Plaga wrzodów 2 Mojż. 9:9-12
	8	Plaga Gradu: 2 Mojż. 9:13-35
	9	Plaga szarańczy 2 Mojż. 10:1-20
	10	Śmierć pierworodnych 2 Mojż. 11:1-10 Aby zdobyć więcej informacji, zachęcam do przeczytania całych rozdziałów z Biblii.

Pokonał potężne mocarstwo Egipt, różnymi gadami, płazami czy owadami aby lud się opamiętał: „Może posłuchają i zawróci każdy ze swej złej drogi, wtenczas Ja powstrzymam nieszczęście, jakie zamysłam przeciw nim za ich przewrotne postęпки” (Jer. 26:4 BWP).

Wielki lud

Który zrodził się z bezpłodnej Sary i starego Abrahama. Wybierał tych, którzy nie mogli już rodzić dzieci, aby lud widział działanie Boga, a nie natury. Wybrał najmniejszy lud, **przyłgnał Pan do was i was wybrał**, gdyż jesteście najmniej liczni ze wszystkich ludów. Lecz w miłości swej ku wam i dlatego że dochowuje przysięgi, którą złożył waszym ojcom, wyprowadził was Pan mozną ręką i wybawił cię z domu niewoli, z ręki faraona, króla egipskiego. A tak wiedz, że Pan, Bóg twój, jest Bogiem, Bogiem wiernym, który do tysięcznego pokolenia dochowuje przymierza i okazuje łaskę tym którzy go miłują i strzegą jego przykazań” (5 Mojż. 7:7-9).

Wybierał tych, którzy kierowali uwagę na Boga, a nie na siebie i swoje metody. „Mojżesz był człowiekiem bardzo skromnym, najskromniejszym ze wszystkich ludzi, jacy żyli na ziemi” (4 Mojż. 12:3 BT). „Przez wiarę Mojżesz, gdy dorósł, odmówił nazywania się synem córki faraona, wołał raczej cierpieć z ludem Bożym, niż używać przemijających rozkoszy grzechu” (Hebr. 11:24,25BT). Nie szukał swego, ale wstawiał się za ludem, od którego dostawał najboleśniejsze cięgi. Nie szukał swojej chwały, ale bronił się przed przewodem temu narodowi kiedy miał 80 lat. Nawet gdy miał lat

120 nie umarł z powodu choroby bo: „wzrok jego nie był przyćmiony i siły go nie opuściły” (5 Mojż. 34:7 BT). Ciągłe oskarżanie go, spowodowało, że chwilowo utracił wiarę. „Słuchajcie, wy buntownicy! Czy potrafimy z tej skały wyprowadzić dla was wodę? Następnie podniósł Mojżesz rękę i uderzył dwa razy łaską w skałę. Wtedy wypłynęła woda tak obficie, że mógł się napić zarówno lud, jak i jego bydło” (4 Mojż. 10:11,12 BW).

Nie wszedł do ziemi obiecanej z powodu zawahania się. Bóg powiedział do niego: „Tylko z daleka zobaczysz ziemię, lecz tam nie wejdiesz, do ziemi, którą Ja daję synom izraelskim” (5 Mojż. 32:52 BW).

O tych buntownikach pisał apostoł Paweł: „Jak Jannes i Jambres wystąpili przeciw Mojżeszowi, tak też i ci przeciwstawiają się prawdzie, ludzie o spaczonym umyśle, którzy nie zdali egzaminu z wiary. Ale dalszego postępu nie osiągną” (2 Tym. 3:8 BT). Może Paweł informacje o tych buntownikach zaczerpnął ze źródeł historycznych, które zostały spalone podczas zniszczenia Jerozolimy w 70 roku n.e., ale tacy ludzie byli, są i będą coraz gorsi.

Pierwsze ataki na Mojżesza

Nawet brat i siostra wystąpili przeciw niemu: „I zapalił się gniew Pana przeciw nim. Odszedł [Pan], a obłok oddalił się od namiotu, lecz oto **Miriam** stała się nagle biała jak śnieg od trądu. Gdy Aaron do niej się zwrócił, spostrzegł, że była trędowata. Wtedy rzekł Aaron do Mojżesza: Proszę, panie mój, nie karz nas za grzech, któregośmy się nierozważnie dopuścili i jesteśmy winni” (2 Mojż. 12:9-11BT). Ledwie przeszli suchą stopą po dnie Morza Czer-

wonego, widząc wielką chwałę Bożą: „Izraelici mówili im: Obyśmy pomarli z ręki Pana w ziemi egipskiej, gdzieśmy zasiadali przed garnkami mięsa i jadali chleb do sytości! Wyprowadziliście nas na tę pustynię, aby głodem zamorzyć całą tę rzeszę” (2 Mojż. 16:3 BT). „Pan powiedział wówczas do Mojżesza: Oto ześlę wam chleb z nieba, na kształt deszczu. I będzie wychodził lud, i każdego dnia będzie zbierał według potrzeby dziennej. Chcę ich także doświadczyć, czy pójdą za moimi rozkazami czy też nie?” (2 Mojż. 16:4 BT).

Przecież Bóg nie wyprowadził ich na pustynię aby pomarli z głodu. „Jeżeli Jahwe da wam tego wieczoru mięso do jedzenia, a rano chleb do syta, jeśli On sam słyszy wasze narzekania, którymi Go zadręczacie, to cóż my tu możemy uczynić? Buntujecie się nie przeciwko nam, tylko przeciw Jahwe” (2 Mojż. 16:8 BWP).

Samemu Mojżeszowi udzieliło się to narzekanie i pytał Boga jak chce wykarmić ten naród na pustyni? Sześćset tysięcy mężów pieszych liczy ten lud, pośród którego jestem, a ty mówisz: Dam im mięso i jeść będą: „Gdyby się zabiło dla nich wszystkie owce i woły, czyżby to wystarczyło? Albo gdyby się wszystkie ryby morskie złowiło, czyż będzie im dosyć? (4 Mojż. 11:21,22 BWP). Jeszcze nie ucichło jedno szemranie już lud szykował się do ukamienowania Mojżesza „Ale lud był spragniony i dlatego szemrali wszyscy przeciw Mojżeszowi, mówiąc: Po coś nas w ogóle wyprowadził z Egiptu? Żebyśmy tu, na pustyni, wyginęli z pragnienia - my sami, nasi synowie i cały nasz dobytek?” (2 Mojż. 17:3

BWP). „Stanę przed tobą tam, na górze Horeb, a ty uderzysz laską w skałę, z której wypłynie woda, i cały lud będzie mógł pić do woli. I uczynił Mojżesz tak na oczach starszych ludu” (2 Mojż. 17:6 BWP). Bóg pokazał ludowi, że to nie Mojżesz, ale Bóg Wszechświata ich prowadził. Dopuszczał atak Amalekitów, którzy ich zaatakowali na pustyni. Pokazał im w czym imieniu odnosili zwycięstwo:

Kiedy Mojżesz miał wzniesione ręce, przewaga była po stronie Izraela, a gdy tylko ręce opuszczał, górę brali Amalekici. Gdy Mojżeszowi zdrętwiały ręce, przyniesiono głaz i posadzono na nim Mojżesza. Jego ręce podtrzymywali Aaron i Chur, jeden z prawej, drugi z lewej strony, tak że aż do zachodu słońca miał wzniesione ręce.

W ten sposób też Jozue pokonał ostrym mieczem samego Amaleka i jego wojsko” (2 Mojż. 17:8-13 BWP). To nie ręce Mojżesza, ale jego posłuszeństwo spowodowało, że Bóg walczył za nich tak jak zapowiadał: „Pan będzie walczył za was, a wy będziecie spokojni” (2 Mojż. 14:14 BW). Jednak nie wiele ten lud nauczył się z tej zwycięskiej bitwy, gdzie walczącym był Bóg.

Jetro - pogański kapłan, teść Mojżesza, który nie widział tych wspaniałych cudów jakimi Bóg się posłużył, aby wyzwolić swój naród, ale słyszał tylko o tym - wyznał: „Teraz już wiem, że Jahwe jest większy niż wszyscy bogowie. Chociaż bowiem Egipcjanie tak poniżali Izraelitów, Jahwe wyrwał Izraela z ich rąk” (2 Mojż. 18:11 BWP). Doradził też Mojżeszowi, aby zajął się trudnymi sprawami, a wybrał sobie bogobojnych ludzi, którzy będą rozsądzać mniej ważne problemy (2 Mojż. 18:13-26).

Krwawy Jahwe

Takimi słowami wrogowie mówią o Wszechmogącym Bogu, och gdyby zechcieli pochylić się choćby na chwilę nad tym słowami: „A teraz, jeśli tylko będziecie słuchać mojego głosu i zachowywać moje przymierze, staniecie się moją szczególną własnością między wszystkimi narodami. Do Mnie należy cała ziemia. Wy zaś będziecie dla Mnie królestwem kapłanów i moim ludem świętym. Te słowa przekazesz Izraelitom” (2 Mojż. 19:5,6 BWP).

Bóg od człowieka niczego nie potrzebuje, jeśli dał przykazania to tylko po to, aby nas chroniły, a nie uprzykrzały życie. Ten Dobry Bóg cały czas walczy o swój lud, chroni go. Izrael co siedem lat nie musiał uprawiać ziemi, a żywności starczyło im do żniw ósmego roku. Co 49 i 50 rok mieli dwa lata urlopu i zwrot ziemi, mienia, oraz zboża do obsiania. Ten Dobry Bóg nie tylko zadbał o jedzenie, ale był i jest przewodnikiem w naszej drodze do wieczności, tak jak Żydom do ziemi obiecanej. Ilu z nas z tej ochrony korzysta?

„Oto Ja posyłam anioła przed tobą, aby cię strzegł w drodze i zaprowadził cię na miejsce, które przygotowałem. Miej się przed nim na baczności, słuchaj głosu jego i nie przeciwstawiaj mu się, bo nie przebaczy występków waszych, gdyż imię moje jest w nim. A jeżeli będziesz pilnie słuchał jego głosu i wykonasz wszystko, co powiem, wtedy będę nieprzyjacielem nieprzyjaciół twoich i przeciwnikiem przeciwników twoich” (2 Mojż. 23:20-22 BW).

Tak jak wtedy strzegł ich anioł, tak mamy obietnice: „Czyż więc wszyscy [aniołowie] nie są duchami przezna-

czonymi do posługiwania? Czyż nie zostali posłani po to, aby być pomocą dla tych, którzy mają osiągnąć zbawienie?” (Hebr. 1:14 BWP).

Izrael zawarł Przymierze z Bogiem mówiąc: „Potem, wziąwszy księgę przymierza, czytał z niej głośno ludowi, który [na zakończenie] odpowiedział: Uczynimy wszystko, cokolwiek powiedział Jahwe, i będziemy Mu posłuszni. Mojżesz wziął krew i pokropił nią lud, mówiąc: Oto krew przymierza, które Jahwe zawarł z wami według wszystkich tych słów.” (2 Mojż. 24:7,8 BWP).

Bóg zawsze dotrzymuje słowa. Człowiek prawie nigdy, a mimo to nie odrzuca nas, ale napomina, zachęca, a gdy to nie pomaga karci. Często uważamy się za lepszych od innych ludzi, jak Żydzi, chełpili się Abrahamem, a chrześcijanie Jezusem. Ale czy uznajemy Go za Pana i idziemy tam gdzie On nas kieruje?

Potężna manifestacja Boża

Bóg na różne sposoby pokazywał Izraelowi, że to nie Mojżesz ich prowadził i powiedział do Mojżesza: „I zakreślisz ludowi granicę dokoła, mówiąc: Strzeżcie się wstępować na górę albo dotykać się jej podnóża. Każdy bowiem, kto się dotknie góry, zginie. Niechaj nikt nie dotyka jej ręką, bo na pewno będzie ukamienowany albo przeszyty strzałą; czy to zwierzę, czy człowiek, nie pozostanie przy życiu. Gdy odezwie się róg barani, wtedy niech wstąpią na górę” (2 Mojż. 19:13 BW). „Góra zaś Synaj była cała spowita dymem, gdyż Pan zstąpił na nią w ogniu i uniósł się dym z niej jakby z pieca, i cała góra bardzo się trzęsła” (2 Mojż. 19:16-25 BT). Po tej potężnej

manifestacji Bóg przekazał Mojżeszowi **Dziesięć przykazań** (2 Mojż. 20:1-17). Temu towarzyszyły nadprzyrodzone zjawiska: „Wtedy cały lud, słysząc grzmoty i błyskawice oraz głos trąby i widząc górę dymiącą, przeląkł się i drżał, i stał z daleka” (2 Mojż. 20:18 BT). Wtedy: „mówili do Mojżesza: Mów ty z nami, a my będziemy cię słuchać! Ale Bóg niech nie przemawia do nas, abyśmy nie pomarli!”

Mojżesz rzekł do ludu: Nie bójcie się! Bóg przybył po to, aby was doświadczyć i pobudzić do bojaźni przed sobą, żebyście nie grzeszyli” (2 Mojż. 20:19, 20BW). Kiedy zjawiska nadprzyrodzone minęły, minęła bojaźń Izraela przez Bogiem. Potem Bóg dał wiele zaleceń dotyczących niewolników, praw międzyludzkich. 2 Mojż. 21-1 -23:9. Ogłosił Bóg rok szabatowy, święta żydowskie, zbudowanie przybytku i skrzynie przymierza, wraz z całym jej wyposażeniem (2 Mojż. 23:10-35).

Wiary nam potrzeba:

„Powiedzieli apostołowie do Pana: Spraw, żeby nasza wiara była większa,, (Łuk. 17:5BWP). Bo zaprawdę, powiadam wam: Jeśli będziecie mieć wiarę jak ziarnko gorczycy, powiecie tej **górze**: Przesuń się stąd tam!, a przesunie się. I nic niemożliwego nie będzie dla was” (Mat. 17:20BW). „Albowiem wiara nie jest rzeczą wszystkich” (2 Tes. 3:2 BW). Nasz Dobry Bóg nie lubuje się w cierpieniach ludzkich, ale: „Wszelkie karcenie na razie nie wydaje się radosne, ale smutne, potem jednak przynosi tym, którzy go doświadczyli, błogi plon sprawiedliwości. Dlatego wyprostujcie opadłe ręce i osłabłe kolana!” (Hebr. 12:11,12 BWP).

Może za bardzo spoglądamy na szeroką drogę, która prowadzi na zatracenie (Mat. 7:13,14), Nie słuchamy ostrzeżeń: „Na drogę bezbożnych nie wchodź i nie kroc drogą złych ludzi! Unikaj jej i nie wchodź na nią; odwróć się od niej i omiń ją! Bo nie zasną, dopóki nie popełnią czegoś złego, a sen ich odleci, jeżeli nie doprowadzą kogoś do upadku” (Przyp. 4:14-16 BW).

Może Bóg chce przez nas wykonać swój zamysł, aby kogoś ocalić lub skrócić. Kiedy dziś patrzymy na cierpienie Pana Jezusa rozumiemy to i jesteśmy Mu za to bardzo wdzięczni. Uczniowie Chrystusa nie byli pocieszeni Jego śmiercią:

„A myśmy się spodziewali, że On właśnie miał wyzwolić Izraela. Tak, a po tym wszystkim dziś już trzeci dzień, jak się to stało” (Łuk. 24:21 BWP). Choć coraz częściej mówił im, że zostanie zabity, tak i my też nieraz podchodzimy do różnych prób i doświadczeń, tak jak apostoł Piotr:

„Odtąd zaczął Jezus wskazywać swoim uczniom na to, że musi iść do Jerozolimy i wiele cierpieć od starszych i arcykapłanów, i uczonych w Piśmie; że **będzie zabity i trzeciego dnia zmartwychwstanie**. Apostoł Piotr wyznał: Tyś jest Chrystus, Syn Boga żywego” (Mat. 16:17BW). Według różnych przekładów odpowiedź Pana Jezusa tak została przetłumaczona: „A ja ci powiadam, że ty jesteś Piotr, i na tej opoce zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne nie przemogą go” (Mat. 16:18 BW). Wielu podpina pod te słowa swój kościół: Z pewnością nikt mając Piotra za kamień nie oparł by się grzechowi. Uważam, że Przekład NPD oddał literę i ducha, w tym wersecie:

Wtedy Pan Jezus powiedział mu: „Prawdziwie szczęśliwy i błogosławiony jesteś Szymonie, synu Jana, ponieważ do wyznania, które złożyłeś nie doszedłeś po ludzku, lecz dał ci je z Niebios mój Ojciec. Piotrze na fundamencie twojego wyznania – na nie-wzruszonej opoce - zbuduję nową społeczność Bożego Ludu, nad którą strażnicy Otchłani władzy mieć nie będą. A ponieważ ty Piotrze, złożyłeś to wyznanie, ciebie uczynię sługą bramy Królestwa Niebios” (Mat. 16:17-19 NPD).

Biada temu, który w człowieku nadzieję pokłada i który w ciele tylko widzi całą swoją siłę, a sercem swoim jest daleko od Pana”(Jer. 17:5BWP). Wielu z Piotra uczyniło nieomylnego – Papieża. „Psalmista pyta nas: „Niech znajdą upodobanie słowa ust moich. I myśli serca mego u ciebie, Panie, Opoko moja i odkupicielu mój!” (Ps. 19:15 BW).

Za chwilę Piotr zaczął napominać Chrystusa „A **Piotr wziął Go na bok** i zaczął robić Mu wyrzuty: Panie, niech Cię Bóg broni! Nie przyjdzie to nigdy na Ciebie. Lecz On odwrócił się i rzekł do Piotra: Zejdź Mi z oczu, szatanie! Jesteś Mi zawadą, bo nie myślisz o tym, co Boże, ale o tym, co ludzkie” (Mat. 16:21-23 BWP). Ufajmy tylko Bogu i naszemu Zbawcy: Bóg pyta nas tak jak Żydów: **Czyż ręka Pana jest zbyt krótka? Zobaczysz, czy mowa moja się spełni, czy też nie**” (4 Mojż. 11:23 BWP). Nikt na pustyni nie umarł z głodu, ale z powodu nieposłuszeństwa, dlatego Słowo ostrzeża nas: „Nie zatwardzajcie serc waszych, jak podczas buntu, w dniu kuszenia na pustyni,

gdzie kusili mnie ojcowie wasi i wystawiali na próbę, chociaż oglądali dzieła moje przez czterdzieści lat. Dlatego miałem wstręt do tego pokolenia i powiedziałem: Zawsze ich zwodzi serce; nie poznali też oni dróg moich” (Hebr. 3:8-10 BW).

Nikt i nic nie powstrzyma tego co Bóg powiedział do Abrahama: „bo uczynię ciebie ojcem mnóstwa narodów” (1 Mojż. 17:5 BW). Ale to dopiero był początek jednego narodu. Z tego narodu miał przyjść Zbawca tego świata, Jezus Chrystus: „Proroka takiego jak ja jestem, wzbudzi ci Pan, Bóg twój, spośród ciebie, spośród twoich braci. Jego słuchać będziecie” (5 Mojż. 18:15 BW).

„O Panie, i Twego imienia **Któż by się nie bał**? Bo Ty sam jesteś Święty, bo przyjdą wszystkie narody i padną na twarz przed Tobą, bo ujawniły się słuszne Twoje wyroki” (Obj. 15:4 BWP). Znamy przecież tego, który powiedział:

Pomsta do mnie należy, Ja odpłacę; oraz: Pan sądzić będzie lud swój. Straszna to rzecz wpaść w ręce Boga żywego” (Hebr. 10:29,30 BWP; Patrz Rzym. 12:19). Daniel mieszkał w Babilonie, ale do nich nie należał. My też mieszkamy z różnymi ludźmi, ale żyjemy tak jak Nabuchodonozor, dziękując Bogu za Daniela. (Dan. 2:47). Ucieczka w Bogu jest zawsze najpewniejsza! Słowa trzeba ważyć, nie liczyć. Rozważmy, oceńmy swe drogi, powróćmy do Pana” (Lamentacje Jer. 3:40BT). Zbyt łatwo ufamy ludzkim słowom. Gdyby Słowa były mostem, balibyśmy się po nich chodzić.

2 Asyria

Pierwszą potęgą w Biblii byli Egipcjanie. „Zamieszkiwali krainę zwanych Anam, Lechab, Naftuch, Synowie Chama: Kusa, Misraima, Puta i Kanaan” (1 Mojż. 10:13BWP). Prorok Daniel nie wspomina Egiptu, ani Asyrii, ponieważ oni panowali kilkaset wieków wcześniej. Bóg posługiwał się Asyrią, jako drugim mocarstwem, tak, jak wcześniej posługiwał się Egiptem, w stosunku do Abrahama, a potem narodu Izraelskiego.

Podział Izraela

Król Dawid w XI wieku. powołał nowe państwo i nazwał go Izraelem. Niestety to państwo trwało krótko. Ponad 3 lata. Wnuk Dawida, a syn Salomona **Roboam** (1 Król. 11:43BT) po śmierci Salomona, w trzecim roku swego panowania podzielił Izrael, na dwa królestwa.

Pierwsze królestwo po linii Dawida zostało nazwane, od syna Jakuba, Judą (Rodz. 49:8,10), lub Królestwem Południa. Do Judy dołączyło część pokolenia Beniamina, ze względu na Dawida. Drugim królem został wybrany **Jero-boam**, syn Nebata Efratejczyka - niegdyś sługa ^{Salomona}, zbuntował się przeciw królowi” (1 Król. 11:26BT). „Jero-boam zaś był człowiekiem uzdolnionym. Więc Salomon zobaczywszy, że młodziemiec był sprawnym pracownikiem, mianował go dozorcą wszystkich robotników rodu Józefa”. (1 Król. 11:26 BT). Po podziale państwa, przyjął nazwę, IZRAEL. Jego Państwo składało się z dziesięciu pokoleń synów Jakuba, oraz części Beniamina, które w tym buncie podzieliło się. Jero-boam odstąpił od Zakonu i odrzucił kapłaństwo Aaronowe. Historycznie w tam-

tym okresie Egipt i Asyria żyły obok siebie, jak dobrzy sąsiedzi, ale bez Boga. Prorok Izajasz pisał o nich: „Tego dnia z Egiptu do Asyrii będzie prowadzić szeroka droga; Asyryjczycy przybywać będą do Egiptu, a Egipcjanie do Asyrii. Egipt z Asyrią służyć będą PANU” (Iz. 19:23 EŚP).

Z czasem Asyria pokazała swoją prawdziwą twarz. „Krajowi Chaldeczyków, tego ludu już nie ma - Asyria przeznaczyła go dla dzikiej zwierzyny. Ustawili wieże oblężnicze, zrównali z ziemią jego pałace, obrócili go w ruinę” (Iz. 23: 13EŚP). Asyrię podzielono na dwie krainy, północną, która była częścią Mezopotamii, dzisiejszego Iraku.

Jeśli spoiwem danego narodu nie jest, Bóg ani Słowo, to wszelkie układy są tylko kwestią czasu. Kiedy odstępcze Królestwo Izraela, króla Jeroboama zaprzestało płacić podatki w 740 roku p.n.e Asyria, zniszczyła ich stolicę Samarię, a lud rozpędzono i już nigdy królestwo to się nie odrodziło. Przypodobywanie się obcym narodom, zawsze kosztuje utratę wolności, a nawet życia. Bóg wszelkie proroctwa kierował przez Judę i w tym królestwie, w Betlejem urodził się Pan Jezus. Żydzi z pokolenia Judy zachowywali Zakon. Ale nie omijały ich doświadczenia, nawet niewola babilońska 70 lat (Jer. 25:1,12 BT). Kiedy powrócili z niewoli ich domy były zostały zamieszkałe przez Samarytan i inne narody.

Powracając z Babilonu przywlekli zwyczaje niezgodne z Bożym Prawem. „Wtedy powstał kapłan Ezdrasz i tak do nich przemówił: "Wy popełniliście wiarołomstwo, biorąc za żony cudzoziemki. Powiększyliście w ten sposób

winę Izraela. Teraz więc oddajcie chwałę PANU, Bogu waszych przodków, i wypełnijcie Jego wolę: odłączcie się od obcych ludów tej ziemi i od żon pogańskich!". (Ezdrasz 10:10 (Neh. 1:10 EŚP).

Mieli pozostawić tylko jedną żonę, resztę odesłać. Ezdrasz nieomal za to nauczanie utracił życie. „Ubolewali mad swym losem „Bardzo źle postąpiliśmy wobec Ciebie: nie zachowaliśmy przykazań ani praw, ani przepisów, które wydałeś słudze Twemu Mojżeszowi. Wspomnijże na zapowiedź, którąś ogłosił słudze twemu Mojżeszowi: Jeśli wy się sprzeniewierzycie, to Ja rozprzysiężę was między narody” (Neh. 1:7,8WT).

„Bóg powiedział: „Jeśli powrócicie do mnie i będziecie zachowywać i wypełniać moje przykazania, wówczas choćby wasi wygnańcy byli poza krańcami niebios, ja zgromadzę ich stamtąd i przywiodę do miejsca, które wybrałem na siedzibę dla mojego imienia” Nen 1:10). Zbuntował się jeden człowiek Jeroboam, a na manowce zwiódł prawie cały naród.

Roboam doprowadził do podziału królestwo, które utworzył jego dziadek Dawid. Niestety przez jednego ambitnego człowieka zginał cały naród, został rozproszony pośród narody. Jeroboam jako Żyd, nie usłuchał tego ostrzeżenia. „Nie łączcie się z narodami, które pozostały pośród was” (Joz.23:7). Wprowadził ich w bałwochwalstwo. W Dan i Betel. Odlano dwa cielece, którym oddawano cześć. Tak jak wtedy tak i dziś: „Bóg nie dozwoli z siebie szydzić. A co człowiek sieje, to i żąć będzie: kto sieje w ciełe swoim, jako plon ciała zbierze zagładę; kto

sieje w duchu, jako plon ducha zbierze życie wieczne” (Gal. 6:8). Słowa te nadal są aktualne. „Na drogę bezbożnych nie wchodź i nie krocź drogą złych ludzi! Unikaj jej i nie wchodź na nią; odwróć się od niej i omiń ją! Bo nie zasną, dopóki nie popełnią czegoś złego, a sen ich odleci, jeżeli nie doprowadzą kogoś do upadku” (Przyp. 4:14:16BW),

Lepszy słaby uczeń Chrystusa, w oczach Boga niż ten, który daje „fałszywe świadectwo, oraz wszczynając kłótnie między braćmi” (Przyp. 6:19 BWP). Izrael wielokrotnie za łączenie się z narodami kończył niewolą, ograbieniem, a nawet utratą życia.

Często prorocy musieli szukać schronienia przez ucieczkę. Eliasz bojąc się śmierci uciekł na pustynię. Ale Bóg był z nim: „Każdego dnia kruki przynosiły mu chleb i mięso rano, a także chleb i mięso wieczorem. Wodę zaś do picia czerpał z potoku” (1 Król. 17:6BWP). „A teraz, jeżeli pilnie słuchać będziecie głosu mojego i przestrzegać mojego przymierza, będziecie szczególną moją własnością pośród wszystkich ludów, bo moja jest cała ziemia” (2 Mojż. 19:5 BW).

Jeremiasz pisze, że choć Bóg niektórym z nich „zasadził. Nawet zapuścili korzenie, wzrastali i owocowali. Bóg był bliski ich ustom, *lecz sercu daleki*” (Jer. 2:2 BP). „Bóg chce abyśmy dążyli do Niego z całego serca i z całej duszy. (5 Mojż 4:29. Odstępczy Izrael za swe nieposłuszeństwo, nie odbudował swego kraju i przestał istnieć.

Upadek Syrii

Jako druga potęga trwała na arenie świata około 250 lat. Swoją stolicę mieli w Niniwie. To Miasto rozciągało

się na 8 kilometrach kwadratowych. Asyria była jedną z największych metropolii starożytności. Kilkadziesiąt lat przed upadkiem tego imperium, prorok Izajasz pisał o nich. „osądzi Bóg króla Asyrii za jego niezmierną pychę i zachwałą wyniosłość” (Iz. 10:12ESP). Spotkało ich to samo co odstępczy Izrael z ręki Babilonu. (2 Król. 17:6, 13,18. Prorok Nahum zapowiadała, że Niniwa będzie złupiona, jej bramy zostaną otworzone przed wrogami, a stróże uciekną (Nah. 2:8,9; 3:7, 13, 17, 19).

„Biada krwawemu miastu! Wszystko w nim jest oszustwem, pełno w nim łupu, nie ma końca grabieży i bałwochwalstwa”. Babilon „północy zniszczy Asyrię, Niniwę obróci w pustkowie, w kraj suchy, jak pustynię”. Sofoniasz zaś prorokował, że to miasto stanie się „bezludnym pustkowie” (Sof. 2:13-15).

Podział królestwa Izraela

Powróćmy do tego, jak doszło do podziału Izraela, którego Panem i budowniczym był Bóg. Z powodu pychy, która chodzi przed upadkiem, a wyniosłość ducha przed ruiną” (Przyp. 16:18BW). Kiedy powstają problemy zawsze pojawiają się ludzie, którzy na tym zbudują swoją władzę.

Jeroboam był człowiekiem zdolnym i pracowitym. Pierwszy na niego zwrócił uwagę król Salomona i uczynił go przełożonym nad innych budowniczymi. To prawda, że lud miał rację aby Syn Salomona Roboam, obniżył im podatki, które na nich nałożył Salomon. W pierwszym kroku ten młody król podjął słuszną decyzję i postanowił się nad nią zastanowić. Ale wybrał młodych niedoświadczonych młodzieńców.

Apostoł Paweł napominał Tymoteusza aby nauczyciel „Nie był nowicjuszem, żeby nie wbił się w pychę i nie wpadł w potępienie diabelskie” (1 Tym 3:6).

To prawda, że młodzi ludzie mają wiele energii, ale brak im doświadczenia. „Gdzie nie ma rozważi, tam nawet gorliwość nie jest dobra; kto śpiesznie kroczy naprzód, może się potknąć. To głupota prowadzi człowieka na manowce, a potem jego serce wybucha gniewem na Pana” (Przyp. 19:2,3BW). Złe doradztwo przyczyniło się do podziału królestwa, tak jak to ma miejsce, w wielu społecznościach.

Około roku 994, lud przyszedł do Roboama, aby zmniejszył im podatki: „obniż nam podatki, którymi twój ojciec nas uciskał, a będziemy ci służyli, w przeciwnym razie zbuntujemy się. Roboam jako młody król odwołał się do swych doradców – rówieśników. „I nakazał ludowi przyjść za trzy dni. Wobec tego lud się rozszedł” (1 Król. 12: 4, 5 BT).

Po trzech dniach gdy zasięgnął rady u swych starszych doradców, poradzili mu, żeby usłuchał ludu. (...) Przemów do nich słowami łagodnymi, to będą ci sługami przez całe życie. Ale on zaniechał rady, którą mu dawali starsi (1 Król. 12: 6-8a, BT).

Młodszy doradcy, przemówili do niego (...). „Twój ojciec obciążył was jarzmem, nałożył na was jarzmo ciężkie, a ja dołożę do waszego jarzma. Mój ojciec karmił was biczami, ja zaś będę was karmił biczami z kołców (1 Król. 12: 8b.10, 11, BT).

Nie strach, ale miłość do Boga i bliźnich ma być naszym przewodnikiem jak uczy nas Pan Jezus: „Daję wam nowe przykazanie, abyście się wzajem-

nie miłowali. Podobnie jak Ja was umiłowalem, tak i wy macie miłować jeden drugiego. Po tym wszyscy rozpoznają, że jesteście moimi uczniami, jeśli będziecie się wzajemnie miłować” (Jan 13:34,35EŚP).

„Czy widziałeś nierozważnego przez pośpiech w swoich słowach? Więcej można się spodziewać po głupim niż po nim” (Przyp. 29:20BWP).

Z tego przekładu widać, że wróg ludzkości chciał podważyć Boże Słowo dotyczące Dawida: „Dawid, mój sługa, miał na zawsze pochodnię przede mną w Jeruzalemie, mieście, które sobie wybrałem, aby tam złożyć swoje imię” (1 Król 11: 34-36 BW).

Ponad 90 procent Izraela głosowało przerw Bożemu Słowu. Ale Bóg ten naród zaczął budować od starego Abrahama i bezpłodnej Sary. W Egipcie przez cztery wieki urosli do ponad trzech milionów.

ośmieszyć Boga, bo większość Izraela opowiedziała się za kierować Bóg ze względu na Dawida nie pozbawił jego wnuka potomków, całego królestwa Izraela. (..) Dawid, mój sługa, miał na zawsze pochodnię przede mną w Jeruzalemie, mieście, które sobie wybrałem, aby tam złożyć swoje imię (1 Król 11: 34-36 BW).

Na tym przekładzie Bóg uczy nas, aby wypełnić Jego zamiysł. Niepotrzebne są mu armie, ale pokorni i wierni słudzy. „Sieje się w słabości, bywa wzbudzone w mocy” (1 Kor. 15:43). Z tego chlubił się apostoł Paweł: „Jeśli się mam chlubić, to chlubić się będę ze słabości mojej” (2 Kor.11:30). Ile ludzkich budowli fizycznych i duchowych rozpadło się w pył, bo weszli w miejsce Boga. Zapomnieli o ostrzeniu Zbawi-

ciela: „Nie tak ma być między wami; ale ktokolwiek by chciał między wami być wielki, niech będzie sługą waszym. (...) Podobnie jak Syn Człowieczy nie przyszedł, aby mu służyło, lecz aby służył i oddał życie swoje na okup za wielu” (Mat. 20BW). Obyśmy nie stali się martwą literą, tak jak buntowniczy Izrael, który z powodu wyniosłości był pomijany w prorocत्वach, (2 Kor. 3:6). Dlatego wszystkie prorocत्वa były kierowane przez królestwo Judy. Niech te słowa będą nasza modlitwą. „Oby ustawy Boże stały się doradcami moimi”.(Psalm 119:24).

Zła rada

przyczyniła się do podziału królestwa na zawsze. Już nigdy prawnuki Abrahama nie połączyły się, by stworzyć jedno państwo. Każdy z królów Judy był potomkiem Dawida. To w tym królestwie należy szukać praw Jezusa do tronu Dawida, przez jego ojczyma Józefa. Jezus był też potomkiem Dawida przez dziewicę Marię, która pochodziła z pokolenie Natana, syna Dawida. (Łuk. 1:31).

Wielkie Boże miłosierdzie

Choć postępek Jeroboama był naganny, to Bóg dał mu jeszcze szansę. „W tym czasie wyszedł raz Jeroboam z Jeruzalem i spotkał go na drodze prorok Achiasz z Sylo, który miał na sobie nowy płaszcz; a byli na polu sami. Jednak Jeroboam zapomniał o tych słowach: „Żyć według Twoich pouczeń to dla mnie większa radość niż wiele posiadać” (Ps. 119:14BWP).

Wtedy pochwycił Achiasz ten nowy płaszcz, który miał na sobie, podarł go na dwanaście kawałków i rzekł do Jeroboama: Weź sobie dziesięć kawałków! Tak bowiem mówi Pan, Bóg

Izraela: Oto Ja wyrywam królestwo z ręki Salomona i tobie dam dziesięć plemion. Jemu pozostanie jedno plemię przez wzgląd na mojego sługę Dawida i przez wzgląd na Jeruzalem, miasto, które wybrałem ze wszystkich plemion Izraela (1 Król 11: 29-33 BW).

Bóg nie odrzuca ludzi z powodu różnych upadków, ale podaje rękę. Tak jak do nowego króla odstępczego Izraela wysłał swego sługę. Aby Jeroboam przestrzegał Bożych przykazań: „Ciebie zaś wezmę i będziesz panował nad wszystkim, czego zapagnie twoja dusza, i zostaniesz królem nad Izraelem.

Jeśli więc słuchać będziesz wszystkiego, co ci nakazuję, i kroczyć będziesz moimi drogami, i czynić to, co prawe w moich oczach, przestrzegając moich ustaw i przykazań, jak czynił Dawid, sługa mój, wtedy Ja będę z tobą i zbuduję ci dom trwały, jak zbudowałem Dawidowi, i oddam ci Izraela. Ród Dawida natomiast przez to upokorzę, wszakże nie na zawsze” (1 Król 11:37-39 BW).; Rzym. 11:25-29).

Jeroboam, aby utrzymać lud przy sobie, ustanowił swój własny system religijny. W Dan i Betel wyznaczył nowe centra kultu, umieszczając w każdym złotego cielca i ogłaszając, że bożki te, to bogowie, którzy wyzwolili Izrael. Pobudował bałwochwalcze świątynki na wzgórzach i ustanowił nowe kapłaństwo. Sam zajął pozycję kapłana, składając ofiary na ołtarzu, który sporządził w Betel. Ustalił nowy kalendarz religijny z wielkim świętem piętnastego dnia ósmego miesiąca zamiast Święta Szałasów, które odbywały

się w siódmym miesiącu. Bał się, że lud zapagnie powrócić do Jeruzolimy aby oddawać cześć Bogu Jahwe. Jeżeli bowiem lud ten uda się do Jeruzolimy,

żeby złożyć ofiary w Świątyni Pańskiej, to jego serce może znów zwrócić się do swego [dawnego] pana, czyli do Roboama, króla Judy. Ja zostanę zgładzony, a oni wrócą do Roboama, króla Judy” (1 Król. 12:27-30, BWP). To czego się bał to na ten naród spadło.

Dalekosiężne proroctwo

	Imperium	Panował³	Panował
1	Egipt	1570-880	690
2	Asyria	880-740	140
3	Babilon	609-539	70
4	Medo-Persja	539-331	208
5	Grecja	332-30	302
6	Rzym zach. ” wsch.	30-476 30-1453	506 1483
7	Antychryst	?	3,5 roku

Pewnego razu, kiedy Jeroboam stał przy ołtarzu, składając ofiarę kadzielną, przyszedł z nakazu Pańskiego mąż Boży z Judy do Betel i z nakazu Pańskiego tak zawołał do ołtarza: Ołtarzu, ołtarzu! Tak mówi Pan: Oto rodowi Dawida narodzi się syn, imieniem Jozjasz, który na tobie złoży ofiarę z kapłanów wyżyn, spalających na tobie ofiary kadzielne. Będą palić na tobie kości ludzkie. Nadto w tym dniu dał cudowny znak, ogłaszając: Taki będzie ten cudowny znak, który zapowiedział Pan: Oto ten ołtarz rozpadnie się i rozsypie się popiół, który jest na nim” (1 Król 13:1-3, BT).

Na znak pewności tego proroctwa mąż Boży zapowiedział: ołtarz ten rozpadnie się, a jego popiół się rozsypie. Kiedy król Jeroboam usłyszał słowo męża Bożego, które wypowiedział do ołtarza w Betel, natychmiast wyciągnął znad ołtarza rękę, wołając: Schwytajcie go! A wtedy uschła mu ręka, którą wyciągnął ku niemu, i nie mógł jej cofnąć ku sobie (1 Król. 13: 1-3, BT). Ale przebiegły król nie mogąc uciszyć proroka groźbami postanowił zjednać sobie jego przychylność. Następnie król przemówił do męża Bożego: Przyjdź ze mną do domu i pożyw się, to ci złożę dar. Na to mąż Boży odrzekł królowi: Choćbyś mi dał pół twego domu, nie

pójdę z tobą i nie będę jadł chleba ani też pił wody w tym miejscu, bo tak mi nakazało słowo Pańskie: Nie będziesz jadł chleba ani też pił wody oraz nie powrócisz tą drogą, którąś przyszedł. Poszedł więc inną drogą, nie wracając tą drogą, którą przyszedł do Betel (1 Król 13: 7-10). Gdy Bóg mówi – nie! Diabeł mówi tak! Pomimo początkowego posłuszeństwa Bogu, prorok ten został w bardzo podstępny sposób zwiedziony (1 Król. 13:11-34).

Dlatego Pismo mówi: Ale gdybyśmy nawet my lub anioł z nieba głosił wam Ewangelię różną od tej, którą wam głosiliśmy - niech będzie przeklęty! Już to przedtem powiedzieliśmy, a teraz jeszcze mówię: Gdyby wam kto głosił Ewangelię różną od tej, którą /od nas/ otrzymaliście - niech będzie przeklęty! (Gal. 1:7-9; 2 Kor.11:4BT). I nic dziwnego; wszak i szatan przybiera postać anioła światłości” (2 Kor. 11:14 BW).

Skutki odstępowania od Boga

Prawdą jest, że prawowity następca tronu syn Salomona, Roboam nie usłuchał dobrych rad swych mądrych doradców, Zakonu Mojżesza: Nie będziesz miał cudzych bogów obok Mnie! Nie” (2 Mojż. 20: 3-6 BT).

Jeroboam rządził 22 lata. Łącznie to królestwo trwało do roku od 994-740 r. p.n.e. około 250 lat. Nie rozpadło się samo, ale Bóg użył do tego króla Asyrii. (2 Królów 18:13). Od Samarii, później nazywano ich Samarytanami. (Jan 4:20-24). Zostali rozprędzeni na całe oblicze ziemi. Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej jak tylko przeze Mnie” (Jan 14:6BT). Niech poniższe słowa będą dla nas przestrogą: „To mówi Pan: Przeklęty mąż, który pokłada nadzieję w człowieku i który w ciele upatruje

³ Podano lata przybliżone

swą siłę, a od Pana odwraca swe serce.. (Jer. 17: 5-7, BT). Podobnie stało się z królestwem Południa – Judą, którzy odrzucili Jezusa i w 70 r. n.e. tak jak ich poprzednicy zostali rozproszone na cały świat. (Mat. 23:37-39). Ale proroctwo Ezechiela zapowiada, że powrócą do Izraela pod różgą w okresie Wielkiego Ucisku. (Ezech. 20: 34-37 BW). Słyszałem, co mówią prorocy

prorokujący kłamliwie w moim imieniu, mówiąc: Miałem sen, miałem sen. (Jer. 23:25BW). (Dan. 9:2EŚP). To co szatan przez grzech podzielił, Pan Jezus połączył (Jan 3:36) „On jest naszym pokojem. On przywrócił pokój, tworząc w swojej osobie z dwóch [nieprzyjaznych] stron jednego nowego człowieka” (Ef. 2:14,15BP).

Trzecia mocarstwo to - Babilon (625 – 539

Asyria zdobyta przez Babilon

„Wszystko ma swój czas. Dla wszystkiego, co dzieje się pod słońcem, jest czas wyznaczony” (Koh. 3:1BWP). Babilon pokonał Asyrię, a Nabuchodonozor usłyszał od Boga takie słowa: „Ty królu, królów, któremu Bóg Nieba oddał panowanie, siłę, moc i chwałę, w którego ręce oddał w całym zamieszkałym świecie ludzi, zwierzęta polne i ptaki powietrzne i którego uczynił władcą nad nimi wszystkimi - ty jesteś głową ze złota” (Dan 2:37,38).

„To bowiem mówi Pan Zastępów, Bóg Izraela: Wkładam jarzmo żelazne na szyję wszystkich tych narodów, aby służyły Nabuchodonozorowi, królowi babilońskiemu, i byli mu poddane; także zwierzęta polne mu poddaję” (Jer. 28:14 BT).

Władza Nabuchodonozora, którą otrzymał od Boga, tak jak poprzednio Egipt i Asyria z powodu nieposłuszeństwa Izraela, obejmowała panowanie nad Żydami i ościennymi narodami. Tak długo cieszyli się Bożym poparciem jak długo pamiętali, kto ich ustanowił. „Tylko w Bogu bowiem władza ma swe źródło. Bo Bóg ustanowił wszystkie władze, które istnieją” (Rzym. 13:1BP).

Prorok Izajasz opisał imperium Nabuchodonozora, jako najwspanialsze i najpotężniejsze. W starożytności nie było tak sławnego miasta jak Babilon. Został nazwany „**perłą królestw**” (Izaj. 13:19), a Jeremiasz napisał, że jest: „**złotym kielichem upijającym ziemię**” (Jer. 51:7).

W pewnym okresie swego życia Nabuchodonozor zapomniał o tym, że wszystko, co posiadał, otrzymał od Boga Niebios i w swojej pysze powiedział: „Oto wielki Babilon, który zbudowałem jako siedzibę królewską dla siebie, posługując się siłą mojej potęgi ku chwale mojego majestatu” (Dan 2:27BWP). Za czasów Nabuchodonozora miasto Babilon mierzyło 16 km w

obwodzie. Dla porównania Niniwa miała „tylko” 12 km. Cesarski Rzym 10 km, zaś Ateny u szczytu potęgi 6.5 km. Miasto otaczał podwójny mur, każdy grubości około 8 metrów. Przepływająca przez miasto rzeka Eufrat nawadniała ziemię uprawną wewnątrz murów i dostarczała świeżej wody do picia. Uważano, że Babilon, jest twierdzą nie do zdobycia, nazywano go „wiecznym miastem”. Mimo to, Babilon upadł i to w ciągu jednej nocy!

Babilon - perła królestw

Najwspanialszą częścią Babilonu, było miasto wewnętrzne, czyli lekko zniekształcony prostokąt o bokach 2,5 km (kierunek wschód-zachód) i ok. 1,2 km kierunek północ-południe. Miasto wewnętrzne było podzielone przez Eufrat na mniejsze Nowe Miasto (zachodni brzeg) i większe Stare Miasto (wschodni brzeg). Obie te części były pocięte szerokimi, krzyżującymi się pod kątem prostym alejami, które nosiły nazwy bóstw. Najważniejszą z tych ulic była Droga Procesyjna, w wolnym tłumaczeniu jej nazwa brzmiała: "ulica, którą oby nie kroczył nigdy żaden wróg".

Była to jedyna droga w Babilonie, przy której budowie zastosowano wspaniały mezopotamski wynalazek, bruk. Jej nawierzchnię pokryły płyty wapienne ułożone na warstwach wielkich płaskich cegieł, z wapiennej zaprawy, piasku i asfaltu. Jak sama nazwa wskazuje podczas uroczystości religijnych na ulicy tej odbywały się procesje, w których jechały wozy z posągami ich bogów. Mniejsze i mniej ważne ulice Babilonu były dosyć wąskie i kręte, a domy z cegły mułowej stały przy nich bezładnie. Całe miasto wewnętrzne

opasane było podwójnym, ceglanym murem. Mur zewnętrzny miał grubość 6-7 m i ok. 15-18 metrów wysokości. Mur wewnętrzny był jeszcze wyższy, ale już nie tak gruby. Były to typowe mury tej epoki. Ich kształt był zależny od dostępnych budulców i wymiarów ciała ludzkiego (obrońcy musieli się swobodnie po takim murze poruszać).

Dla lepszej ochrony wojowników broniących miasta, mur zewnętrzny miał dwumetrowe przedpiersia zakończone blankami. W przedpiersiach tych znajdowały się również krenele, czyli wręby dla łuczników. Najwspanialszą i najbardziej znaną częścią Babilonu było miasto wewnętrzne, ale na całe miasto składały się również, leżące na wschodnim brzegu Eufratu, przedmieścia. Tworzyły one wokół miasta wewnętrznego duży trójkąt o powierzchni kilkunastu kilometrów kwadratowych. Tego obszaru także broniła podwójna linia murów. Oprócz nich, 120 km na północny zachód od samego miasta, znajdował się potężny, długi na 80 km mur. Po obu stronach bramy właściwej znajdowały się dwie wysokie, smukłe wieże, przed którymi z kolei stały dwie mniejsze wieże, stanowiące pierwszą linię obrony bramy. Całą bramę pokrywały kolorowe emaliowane płytki. Wieże miały kolor niebieski, a mury zielony i różowy. Ponadto bramę zdobiły płaskorzeźby przedstawiające: rogatego smoka (symbol boga Marduka) i byka (symbol boga Adada).

Bezpośrednio z bramy wychodziła wspomniana już Droga Procesyjna, wzdłuż której biegle ceglane mury zdobione płaskorzeźbami przedstawiającymi lwa (symbol bogini Ishtar). Po prawej stronie, patrząc od strony bra-

my, wznosiły się mury warownego obszaru ciągnącego się od Drogi Proce-syjnej aż do Eufratu. Na ów obszar składały się pałace, gmachy admini-stracyjne i koszary. Jeszcze dalej na prawo znajdowały się słynne wiszące ogrody - jeden z siedmiu cudów świata antycznego. Mieściły się one na dachu królewskiego domu rozkoszy. W rze-czywistości więc nie były one "wiszą-ce", a tylko "podwyższone".

Ogrody te były nawadniane wymyśl-nym mechanizmem, na który składał się, sięgający przez całą wysokość budynku aż do jego dachu, łańcuch z czerpakami, którym transportowano wodę ze studni. Na zachód od wiszą-cych ogrodów stał stołp, czyli forteca będąca ostatnim punktem oporu obroń-ców grodu. Przez stulecia pozostawała również jedyną tego rodzaju konstruk-cją na świecie. Most spoczywał na siedmiu masywnych podporach (w planie ich wymiary wynosiły 8,3 na 20 metrów i miał długość 116 metrów. Jego przeszła były drewniane i istniała możliwość ich podnoszenia. Masywne filary były niestety "słabą stroną" tego mostu, gdyż utrudniały przepływ wody.

Babilon stał się dla Izraela

Batem: „I dlatego tak oto mówi Pan Zastępów: Ponieważ nie chcieliście słuchać słów moich, oto wydaję rozkaz, żeby sprowadzono wszystkie rodziny znajdujące się na północy wyrocznia Pana, a tak że sługę mojego, Nabucho-donozora, króla babilońskiego. Każę ich sprowadzić na ten kraj i na wszyst-kich jego mieszkańców oraz na wszystkie narody sąsiednie.

Rzucę na nich klątwę i uczynię z nich na zawsze powód przerażenia dla in-nych, pośmiewisko i wzgardę. I spra-

wię, że zamilkną wśród nich okrzyki radości i szczęścia, oblubieniec prze-stanie nawoływać oblubienicę, nie będzie słyszeć odgłosów żaren i znik-nie światło lampy. Cały kraj zostanie zamieniony w pustynię i bezludzie, oni sami zaś będą niewolnikami innych narodów na siedemdziesiąt lat” (Jer. 25:8-11 BWP).

Mieczem

„A ty, synu człowieczy, nakreśl sobie dwie drogi, którymi pójdzie miecz króla babilońskiego. Obydwie będą wychodziły z jednego kraju. Następnie postaw drogowskaz na początku drogi wiodącej do miasta” (Ezech. 21:24 BT).

Młotem

„Jakże został pobity i roztrzaskany ten, co był młotem dla całego świata. Obraz smutnej pustyni przedstawia wśród innych narodów Babilon” (Jer. 50:23).

Różgą

„Hej, Babilon zdobyty i wzięta chwała całej ziemi! Babilon przedmiotem gro-zy wśród narodów!” (Jer. 51:41BW). Bóg połamął różgę niegodziwców, laskę rządzących, tego, kto w furii nieustannie smagał ludy ciosami, tego, kto w gniewie podbił narody prześlado-waniem bez miary”. (Izaj. 14:5,6).

Tak jak wtedy, tak i w wielkim ucisku wypełnią się te słowa „I każę wam przejść pod różgą, i dokładnie was przeliczę” (Ezech. 20:37 BW). Bóg użył Nabuchodonozora do napomnienia i skarcenia Izraela.

Pierwsze oblężenie Jerozolimy i de-portacja Żydów 606 r. p.n.e.

Nabuchodonozor, po zwycięstwie nad Faraonem Necho, w drodze powrotnej, wkroczył wraz ze swoją armią do Jero-zolimy i częściowo splądrował świąty-

nią, a zrabowane naczynia świątynne umieścił w świątyni swego boga w Babilonie. Ustanowił Jojakima królem Judy, a tym samym swoim lennikiem (2 Król 24:1-7; Dan 1:1-3). W tym czasie została uprowadzona do niewoli elita Judejczyków i od roku 606 p.n.e. rozpoczął się czas liczenia "70-ciu lat niewoli narodu izraelskiego" (Jer 25:1-11).

Drugie oblężenie Jerozolimy i druga deportacja w 597 r. p.n.e.

Jojakim bezmyślnie zignorował słowo proroka Jeremiasza i zbuntował się przeciwko królowi Babilonu (2 Król 24:1-7). Zmarł jeszcze przed zakończeniem pięcioletniej wojny. (Jer 22:18-19). Władzę po nim objął jego syn, Jojakin, i panował w Judzie, aż do końca oblężenia (Jer 22:24-30; 2 Król 24:8-18). Jojakin po trzech miesiącach rządzenia w Judzie i 10.000 mieszkańców Jerozolimy (z Ezechielem) został uprowadzony do Babilonu (2 Król 24:8-20; Ezech. 1:1-3). W tym to roku wszystkie skarby królewskie i świątynne zostały zabrane do Babilonu, a Sedekiasz, stryj Jojakima, został ustanowiony nowym lennikiem króla babilońskiego w Jerozolimie (2 Król 24:17-20).

Trzecia deportacja i zniszczenie Jerozolimy w 587/86 r. p.n.e.

Babilończycy najechali na zbuntowaną Jerozolimę i po 18-miesięcznym oblężeniu zdobyli ją. Świątynię splądrowali, a następnie spalili. Skarby świątynne zaś wywieźli do Babilonu. Opis tego podboju został opisany w kronikach babilońskich, który pokrywa się z biblijną wersją wydarzeń: Dziś dla wielu słowo "Babilon" jest synonimem "systemu". Niewątpliwie starożytny Babilon był miejscem, którego potęgę zbu-

dowano kosztem wyzysku i cierpienia ludzi, jednak nie ulega wątpliwości, że przede wszystkim było to miejsce wspaniałej kolebki cywilizacji.

Nabuchodonozor był najpotężniejszym władcą Babilonu. Historycy bardzo długo kwestionowali zapisy biblijne o babilońskim królu Nabuchodonozorze, a niektórzy nawet utrzymywali, że był on tylko legendarną postacią, wymyśloną przez kapłanów izraelskich, w celach propagandowych! Biblia jednak miała rację. Po jego śmierci dynastia chaldejska podupadła. Nadchodził czas odpokutowania grzechu, którego dopuścił się Izrael, czyli za nieprzestrzeganie 70 sabatów, Zatem za każdy nieprzestrzegany sabat spędzili rok w niewoli.

Upadek Babilonu

W 539 p.n.e. władca Persji - Cyrus Wielki zdobył Babilon i wcielił go do swojego imperium. Historyk grecki Herodot napisał, że „jego splendor górował nad wszystkimi miastami świata”. Chociaż wykopaliska odsłoniły tylko część dawnej metropolii, to jednak w pełni uzasadniają zachwyty starożytnych. Historyk Strabon z Amazei, gdy odwiedził ruiny Babilonu, napisał: „To wielkie miasto stało się pustkowiem”. Perła królestw stała się niczym Sodoma i Gomora, jak zapowiedzieli wieki wcześniej Boży prorocy (Izaj. 13:19, 20; Jer. 51,26)”.

Dzisiejsze wsie arabskie leżą w dawnym korycie Eufratu lub poza obszarem, jaki zajmował Babilon w czasach Izajasza. Jak zapowiedział Jeremiasz (51:43), tylko nieliczni odwiedzają jego ruiny. Beduini omijają je z dala i nikt nie wypasa tam owiec, jak prorokował Izajasz (13:20). Spora część dawnego

miasta to mokrada (Izaj. 14:23). Babilon stał się pustkowiem, zamieszkałym przez dzikie zwierzęta (Izaj. 13:21), zgodnie z zapowiedzią: „I stanie się Babilon kupą gruzów, siedliskiem szakali, miejscem grozy i gwizdania, bez mieszkańców” (Jer. 51:37). „nie pojawią się tam już więcej pasterze” (Izaj 13:20 BWP). „I nie wezmę z ciebie kamienia na narożnik ani kamienia do fundamentów, gdyż będziesz wieczną ruiną - mówi Pan” (Jer. 51:26 BW). „Uczynię go siedliskiem jeżów, bagnem sitowia. Wymiotę go miotłą zagłady - mówi Pan Zastępów” (Izaj. 14:23BW).

Większość tych zapowiedzi pochodzi z księgi proroka Izajasza, który żył około VIII wieku p.n.e. kiedy Babilon tętnił życiem, ale lata największej świetności miał dopiero przed sobą. Sto lat po proroku Izajaszu, Babilończycy złamali potęgę Asyryjczyków, a w 606 r. p.n.e. Nabuchodonozor pobił Egipcjan pod Karkemisz, czyniąc królestwo babilońskie największym mocarstwem ówczesnego świata.

Prorocтва o upadku Babilonu

„Babilon, ta perła dawniej wszystkich królestw klejnot i duma Chaldejczyka każdego stanie się jak Sodoma i Gomora kiedy Bóg go ukarze” Izaj. 13:19 BWP). „Nigdy już nie będzie zamieszkały, nie będzie tam ludzi po wszystkie pokolenia. Arabowie nie rozbiją namiotów”.

Czym się różni Babilon, od Babilonu Wielkiego?

Mieszkańcy Babilonu, tego supermocarstwa, oddawali cześć różnym bogom. Słyszeli z tego, że powoływali nowych bogów, nie zapominając o

starych. Babilon upadł nie z powodu recesji, biedy czy innych niesprzyjających okoliczności, ale dlatego, że wybiła godzina jego upadku, którą wyznał sam Bóg.

Praktyki Babilonu rozprzestrzeniły się na cały świat i pewnie dlatego został nazwany **Babilonem Wielkim**. Po raz pierwszy nazwa ta pojawia się w NT w Księdze Objawienia i nie ogranicza się do jakiegoś kraju, ale do wszystkich ludzi, których czyny zostały poniżej opisane:

„I głosem potężnym tak zawołał: Upadł, upadł Babilon - stolica. I stała się siedliskiem demonów i kryjówką wszelkiego ducha nieczystego, i kryjówką wszelkiego ptaka nieczystego i budzącego wstręt, bo winem zapalczywości swojego nierządu napoiła wszystkie narody, i królowie ziemi opuścili się z nią nierządu, a kupcy rozprzestrzeniły się na cały świat i pewnie dlatego został nazwany **Babilonem Wielkim**. „I głosem potężnym tak zawołał: Upadł, upadł Babilon - stolica. I stała się siedliskiem demonów i kryjówką wszelkiego ducha nieczystego, i kryjówką wszelkiego ptaka nieczystego i ziemi doszli do bogactwa przez ogrom jej przepychu. I usłyszałem inny głos z nieba mówiący: **Ludu mój, wyjdźcie z niej**, byście nie mieli udziału w jej grzechach i żadnej z jej plag nie ponieśli: bo grzechy jej narosły - aż do nieba, i wspominał Bóg na jej zbrodnie” (Obj. 18:2-5).

Dlatego bądźmy posłuszni nawoływaniu anioła: Ludu mój, wyjdźcie z niego, byście nie mieli udziału w jego grzechach i żadnej z jego plag nie ponieśli.

Czwarta - Medowie i Persowie

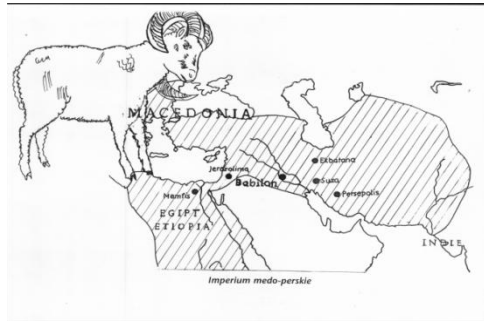
Mury Babilonu ze względu na specyficzną konstrukcję były praktycznie nie do zdobycia. Dlatego żołnierze Medów i Persów zmienili nurt rzeki, dzięki czemu mogli przejść przez koryto rzeki, suchą stopą. Po tej skomplikowanej operacji ruszyli, i wypełnili nakaz Wszechmogącego Boga, choć go nie znali.

„Niech się przygotują narody do świętej przeciw niemu wojny: król Medii i urzędnicy jego i ci, co przewodzą, i cała kraina, nad którą panuje. Trzęsie się i drży ziemia w posadach, gdy Pan swe plany wypełnia w Babilonie i czyni z Babilonu pustkowiem i bezludzie, gdzie nikt nie mieszka. Wojownicy Babilonu walczyć już przestali, po warowniach swoich się ukryli.

Znikła już dawno ich wojenna odwaga i stali się wszyscy podobni do niewiast. Osiedla ich z dymem puszczono, powyłamywano wszystkie zasuwy. Gońcy nadbiegają jeden po drugim, wysłannik za wysłannikiem, by donieść królowi Babilonu, że wróg wkracza do miasta ze wszech stron: zajęte są już wszystkie na rzekach brody, spalone umocnienia wszystkie, a wszyscy wojownicy złamani na duchu. Mówi Pan Zastępów i Bóg Izraela: Córa Babilonu podobna do klepiska: gdy zostanie ubite, to wkrótce zapewne nadejdzie czas żniwa” (Jer. 51:28-33BWP).

Babilon nie tylko rósł w siłę, ale i w pychę. Bóg wspierał go, nawet nazwał go swoim sługą, „Bóg dał mu także wielkość, która wszystkie ludy, narody i języki napęłniała lękiem i bojaźnią, gdyż zabijał, kogo chciał, i pozostawiał przy życiu, kogo chciał. Kogo chciał, wywyższał, i kogo chciał, poniżał. Gdy

jego serce stało się wyniosłe, a jego duch zuchwały, został strącony z królewskiego tronu i odebrano mu jego przepych. (Dan. 5L19,20ESP).

Przesłanie

Historia ta uczy, że Bóg, jako Pan Niebios kontroluje bieg historii i ma wpływ na wydarzenia o charakterze politycznym. Ustanawia lub usuwa, nie tylko władców ale i całe narody. Daniel powiedział do Baltazara, że Bóg dał jego Ojcu Nabuchodonozorowi, panowanie, wielkość, chwałę i majestat. Księga ta uczy wszystkich, zarówno królów jak i prosty lud, że powinni podporządkować się absolutnej władzy Boga.

Te dramaty traktujemy, jako słowo pociechy i zachęty. To przesłanie uczy nas, że Bóg ma swoje sposoby na przywołanie niepokornych do Tronu Łaski, oraz pozbawić, władzy, jakkolwiek by ona nie była. Już raz napominał Nabuchodonozora i stał się jak dziki zwierz. (Dan. 4:26,33-35) Ale kiedy się ukorzył Bóg przywrócił mu królestwo i władzę i rozum. Prawie zawsze jest możliwość naprawienia swojego błędu i zawrócenia ze złej drogi: „Baltazar, który, mimo to, że

znał historię swego ojca, nie wyciągnął z niej nauki dla siebie. Tak samo Żydzi, mimo swojej krnąbrności i pychy nie zostali całkowicie wytraceni. „Pytam znowu: Czy potknęli się tak, że zupełnie upadli? Nie! Ale na skutek ich potknięcia zbawienie dotarło do pogan, aby ich samych pobudzić do większej gorliwości” (Rzym 11:11EŚP).

Bóg w swojej łaskawości skazał ich na siedemdziesięcioletnią niewolę, a po upływie tego czasu uwolnił przez innego pogańskiego króla - Cyrusa.

Cyrus sługa Boży

Przez proroka Izajasza Bóg około 200 lat wcześniej zanim się urodził, zapowiedział powstanie mocarstwa jakim był Babilon. Opisał jego potęgę i jego upadek. Również zapowiedział imię Króla Medów Cyrusa, który to proroctwa miał wypełnić: „Oto, co mówi Pan do swego *pomazańca Cyrusa*, którego prawićę ujął mocno, aby na jego oczach pokonać narody, a królom odjąć broń od pasa; aby przy jego obecności sforsować bramy, tak że bramy już nigdy nie będą zamknięte. Ja zaś będę szedł przed tobą i wyrównywał wszelkie wzniesienia. I skruszę brązowe podwoje, połamię żelazne rygle. Przekazę ci ukryte skarby i bogactwa starannie schowane, żebyś się przekonał, że Ja jestem Panem i Bogiem Izraela, który cię po imieniu wezwał.

To ze względu na sługę mojego, Jakuba, i dla mojego wybranego Izraela wezwałem cię po imieniu i bardzo cię zaszczyliłem, choć ty sam o tym wcale nie wiedziałeś. Ja jestem Panem i nie mam sobie równego, i oprócz Mnie żaden bóg nie istnieje. Ja każę ci za broń chwycić, choć Mnie jeszcze nie znasz” (Izaj. 45:1-5BWP). Dla Boga

każdy człowiek jest ważny. On jest naszym Ojcem. Nie powinniśmy przed Nim się chować (jak Adam) ani uciekać, ale unikać grzechu i od niego stronić: „Synu mój, nie lekceważ sobie napomnień Pańskich i nie buntuj się, kiedy cię zacznę karcić. Pan bowiem doświadcza tych, których kocha, jak ojciec karci syna, którego dobra pragnie” (Przyp. 3:11,12 BWP).

Biblijne proroctwa dotyczące Babilonu, czy Niniwy, zostały spisane wieki przed ich powstaniem, i o dniach ich największej chwały. W tamtym czasie nikt nie dopuszczał nawet myśli, że zapisane w proroctwach państwa, czy ich królowie kiedykolwiek wypełnią się. Jednak, kiedy nadszedł ich czas chwały czy kary wszystko wypełniło się. Kwitnące metropolie zamieniły się w ruiny, a upadłe narody stawały się mocarstwami.

Przed nami jest jeszcze kilkaset proroctw eschatologicznych. Niektórzy pytają kiedy to się stanie? Inni próbują, na podstawie chronologii biblijnych, wyliczać w groteskowy sposób różne daty i wydarzenia, które nigdy się nie spełnią, bo spełnić się nie mogą, skoro w Biblii nie podano ich dnia i godziny. Pamiętajmy, że upadek potężnego miasta Babilon, które uważano za twierdzę nie do zdobycia, upadł w ciągu jednej nocy! „Idźmy w ślady przełożonego synagogi, do którego Jezus powiedział: „Nie bój się, tylko wierz!” (Mar. 5:36).

„Musicie tylko być wytrwali, abyście, pełniąc wolę Bożą, zasłużyli na spełnienie obietnicy: (Hebr. 10:36ESP). „Jeśli będziecie trwać we Mnie i *jeśli moja nauka* będzie w was trwać, proście, a spełni się wszystko, cokolwiek

tylko pragniecie”(Jana 15:7EŚP). Babilon pokonali Medo-Persowie, a oni zostali zdobyty przez Grecję. Ktokolwiek pomyślał, że następnego poranka obudzą się w innym mocarstwie. Dlatego Pan Jezus mówił - czuwajcie! I wcale nie chodzi tu o porwanie do nieba przed Wielkim Uciskiem (jak wielu by sobie tego życzyło), ale o zachowanie wiary w Boga i w Jego Słowo, tak jak jest zapowiedziane.

„Zapewniam was: Jeśli ktoś powie tej górze: «Podnieś się i rzuć się w morze», a nie będzie powątpiewał w sercu, lecz wierzył, że to, co mówi, spełni się, to tak się mu stanie” (Marka 11:23 EŚP). Aby uwierzyć musimy znać zapowiedziane prorocтва. Wypełnią się co do joty. „Zapewniam was: Dopóki ziemia i niebo będą istnieć, nie zmieni się w Prawie ani jedna litera, ani jedna kreska, aż się wszystko spełni” (Mat. 5:18EŚP).

“Cokolwiek bowiem przedtem napisano, dla naszego pouczenia napisano, abyśmy przez cierpliwość i przez pociechę z Pism nadzieję mieli” (Rzym. 15:4BW). „A nie tylko to, chlubić się też z ucisków, wiedząc, że ucisk wywołuje cierpliwość, a cierpliwość doświadczenie, doświadczenie zaś nadzieję; a nadzieja nie zawodzi, bo miłość Boża rozlana jest w sercach naszych przez Ducha Świętego, który nam jest dany”. (Rzym. 5:3-5BW).

Opisana w Dan 8:11-13 profanacja świątyni rozpoczęła się w grudniu 167 r. p.n.e.. Ten tragiczny i smutny okres poniżenia narodu żydowskiego i profanacji świątyni jerozolimskiej trwał aż do roku 164. Jednak wiersze końcowe ósmego rozdziału przenoszą nas do późniejszych czasów. Dość często

prorocтво zapisane jest wiersz po wierszu, a spełniają się nieraz po setkach, a nawet tysiącach lat. Pan Jezus w Synagodze pominął z prorocтва (Iz. 61:1,2). **dzień pomsty** w (Łuk. 4:18). Tym sa-

my przesunął to wydarzenie na okres wielkiego ucisku. (Obj. 19:11-21).

Przez proroka Joela 3:1-5BW) Bóg zapowiedział dni końca (Dzieje 2:17; 1 Piotra 1:20,21) i wylaniu Ducha Bożego (Dzieje 2:15,16). Ale prorocтво nie wypełniło się wtedy w całości. (Dzieje 2:19-21).

Zapowiadało ono te słowa na okres końca wielkiego ucisku. Te słowa zapowiedział Pan Jezus: „A zaraz po udręce tych dni słońce się zaćmi i księżyc nie da światła, i gwiazdy będą spadać z nieba, i moce niebieskie zostaną wstrząśnięte. Wtedy ukaże się na niebie znak Syna Człowieczego. I płakać będą wszystkie pokolenia ziemi, i ujrzą Syna Człowieczego przychodzącego na obłokach niebieskich z wielką mocą i chwałą” (Mat. 24:29,30BP).

Tak jak na ścianie ręką widoczny dla wszystkich uczujących, „Niechaj was nikt w żaden sposób nie zwodzi; bo nie nastanie pierwej, zanim nie przyjdzie **odstępstwo** i nie **objawi się** człowiek niegodziwości, **syn zatracenia**”, (2 Tes. 2:3BP).

Historia Mocarstwa Medo-Persji

Od – do	Wydarzenia	Królowie
539	Cyrus podbił Babilon	Dariusz Med
538	Wydany został Dekret Cyrusa	
537	Cyrus wyzwolił Żydów z niewoli i pozwolił odbudować Świątynie w Jerozaleń	
536	Ezdrasz powrócił do Jerozolimy z niewoli z 42.360 Żydami	Ezdrasz
536	Rozpoczęto odbudowę ołtarza	
529 - 522	7 lat	Kambyzes II
522 - 521	7-m-cy	Pseudo-Smerdys

Piąta – Grecja

Grecja na arenie świata panowała ponad 300 lat od oku 331-30 roku p.n.e. Rozwój potęgi Grecji i podboje Aleksandra Wielkiego spowodowały upadek królestwa Medów i Persów. Prorok Daniel w VI wieku zapisał losy Babilonu, i pojawienie się mocarstw, które dopiero powstały w okresie około 500 lat później. Medo-Persję Grecję, Rzym. Te wydarzenie biblijne potwierdzają źródła świeckie.

Mocarstwo o posągu z drugiego rozdziału, zajmuje widzenie „*brzucha i bioder*”. (Dan. 2:32,39) . W siódmym rozdziale widzimy Grecję jako panterę: „Potem spojrzałem, a oto pojawiło się inne, podobne do pantery; miało ono na grzbiecie cztery ptasie skrzydła, i cztery głowy miało to zwierzę, i dano mu władzę” (Dan. 7:6)

W ósmym rozdziale Grecję opisuje jako: „nadszedł kozioł z zachodu po wierzchni całej ziemi, nie dotykając ziemi, a ten kozioł miał między oczami jeden róg”. Gabriel wyjaśnił to widzenie Danielowi następująco: „**A kozioł, to król grecki**, a wielki róg, który jest między jego oczami, to król pierwszy.

A to, że został złamany, a cztery inne wyrosły zamiast niego, znaczy: Z jego narodu powstaną cztery królestwa, ale nie z taką mocą, jaką on miał”. (Dan. 8:21-27).

Proroctwo to wypełniło się dosłownie w trzecim wieku przed narodzeniem się Jezusa. Mając około dwudziestu lat król Aleksander wstąpił na tron macedoński, podbił Medo-Persję, zdobył Azję Mniejszą, Syrię, Tyr i Sydon, Palestynę i Egipt, gdzie założył miasto Aleksandrię, następnie zdobył Mezopotamię i dotarł aż do Judei. Istotnie w swoim szybkim i zwycięskim pochodzie robił wrażenie, jakby nie dotykał ziemi (Dan.8:5) Ale w wieku 33 lat, będąc u szczytu potęgi, zmarł nagle. Potomkowie, których zostawił, wszyscy zmarli śmiercią gwałtowną, żaden z nich nie odziedziczył tronu

Następcy Aleksandra Wielkiego

Daniel mówi trzy razy o tym, że Aleksander będzie miał czterech następców. Pantera miała cztery głowy. Cztery rogi, które wyrosły między oczami kozła na miejscu złamanego wielkiego rogu, oznaczały cztery mniejsze państwa

stwa, które powstaną z pierwszego wielkiego królestwa. (Dan. 8:22).

„Królestwo jego zostało podzielone... lecz nie między jego potomków, i nie będzie miało takiej mocy, z jaką on władał, gdyż jego królestwo będzie rozbite i przypadnie innym z pominięciem tamtych”. (Dan.11:4).

Czterej generałowie Aleksandra Wielkiego, przyczynili się do gwałtownej śmierci jego potomków, a po śmierci króla podzielili między siebie jego państwo, i tak: **Ptolomeusz** – zagarnął Egipt, Palestynę i Arabię. **Seleukos** Syrię, Babilonię i Persję. **Lysimach** Trację i część Azji Mniejszej. **Kassander** Grecję i Macedonię.

Przez taki podział państwo straciło na swej sile. Egipska dynastia Ptolemeuszów i syryjska dynastia Seleucydów toczyły ze sobą bezustanne wojny przez ponad półtora wieku, a Ziemia Święta wiele w tym czasie uciierpiała wskutek przemarszów wojsk, i polem bitwy. W jednym z czterech państw podzielonego królestwa greckiego wyrósł „mały róg”, (Dan. 8:9) co oznacza króla, który od początku niewiele znaczył. Ten król pochodził z Syrii, położonej na północ od Palestyny, gdyż jak czytamy w Dan. (8:9) „bardzo wyrósł ku południowi i ku wschodowi i ku prześlicznej ziemi”. Król ten przebiegły i podstępny pojawił się na widowni już pod koniec istnienia państwa Seleucydów, na krótko przed zagarnięciem jego terytorium przez Rzym (Dan. 8:23). Historycy nazwali tego króla Antiochem IV Epifanese (175 – 164 r. p.n.e.

Antioch IV Epifanes wśród wielu ówczesnych władców był niewiele znaczącą postacią. Bóg ukazał go Danie-

lowi w widzeniu z dwóch ważnych względów: Antioch Epifanes był jednym z najstraszliwszych prześladowców Izraela. Niektórzy przedstawiają go jako obraz antychrysta.

Antioch Epifanes był pierwszym pogańskim władcą, który po zdobyciu Jerozolimy postawił sobie za cel zniszczenie kultu Jahwe i zmuszenie Żydów do bałwochwalstwa przez wprowadzenie Boga Jowisza, z którym sam się identyfikował. Tak więc w rzeczywistości stawiał siebie na miejscu Boga i żądał, żeby jemu oddawano chwałę, jaka należy się Bogu. Tak postępował we wszystkich prowincjach swojego państwa i dążył do celu z taką samą zaciętością i uporem, że nazwano go zamiast „Epifanes” (okryty chwałą) „Epimanes”, (głupiec). W 167 roku p.n.e. kiedy zdobył Palestynę, zbezcześcił Świątynię w Jerozolimie. Postawił bałwana na ołtarzu, złożył świnie w ofierze, samą zaś świątynię poświęcił Zeusowi Olimpijskiemu i nazwał ją „świątynia Jupitera”. Opisana w wierszach (Dan. 8:11-13. Profanacja świątyni rozpoczęła się w grudniu 167 r. p.n.e. Ten tragiczny i smutny okres poniżenia narodu żydowskiego i profanacji świątyni jerozolimskiej trwał od 167 do 164. Około 3 lat. „Słyszałem, jak jeden święty mówił, a inny święty zapytał mówiącego: "Jak długo będą trwać sprawy dotyczące tej wizji: zniszczenie codziennej ofiary, przerażająca bezbożność oraz deptanie świątyni i jej służby? Odpowiedział mu: "Aż do dwóch tysięcy trzystu wieczorów i poranków. Potem świątynia zostanie oczyszczona". (Dan. 8:13,14 EŚP). Kontekst mówi o oczyszczeniu świątyni za dni Epifanesa, ponieważ niema

ani teraz, ani później nie będzie świątyni i składaniu ofiar krwawych. (Hebr. 9:25,26; „Nie dajcie się zwodzić w żaden sposób, gdyż Dzień ten nie nadejdzie, zanim najpierw nie przyjdzie ohydne odstępstwo, w ramach którego pojawi się pewna dojrzała w swoim zatraceniu ludzka postać, która zwal-

zać będzie wszelkie przejawy światowej religijności, to znaczy bożki i wszystko, czemu ludzie oddają boską cześć, jedynie po to, by w końcu samej zająć poczesne miejsce pośród Bożego ludu i sama siebie przedstawić w „boskiej” postaci” 2 Tes. 2:4,5NPD).

Starożytna Grecja

Szósta to – Rzym

Proroctwo Daniela zapowiadało, że Rzym, powstanie około 500 lat później, czyli w 30 roku p.n.e. i tak się stało. Biblia nie tylko zapowiadała kiedy powstanie Rzym, ale zapowiadała jego metody rządzenia.

Żelazne golenie to Rzym

„(Dan. 2:33a BWP). Jak wiadomo, że nogi zakończone są stopami, dlatego niektórzy czytelnicy łączą golenie ze stopami, jako jedno mocarstwo. Prorok Daniel jednak oddzielił golenie od stóp. Kamień uderzy nie w golenie, ale stopy. „Przyjdzie wreszcie królestwo czwarte, twarde jak żelazo tak twarde,

ze kruszy wszystko na proch i miazdzy. Otóż, jak żelazo kruszy wszystko i miazdzy, tak za czasów tego królestwa wszystko będzie zmiażdżone i skruszone” (Dan. 2:40 BB). Armia rzymska była zdyscyplinowana, dlatego szybko posuwała się do przodu podbijając różne państwa.

W skład każdego legionu wchodziło zazwyczaj 4500 żołnierzy, w tym 3000 piechoty ciężkozbrojnej, 1200 lekko-zbrojnych oraz 300 jeźdźców. Podstawową jednostką operacyjną legionu był manipuł. Wszystkie legiony składały

się z 30 manipułów, a ten – z dwóch centurii, na czele której stał centurion. Czwartym mocarstwem było i chyba nadal jest Imperium Rzymskie? Ponieważ to Rzym podbił Grecję tak Egipt podbił Asyria została zdobyta przez Babilon. Który w ciągu jednej nocy został zdobyty przez Medo-Persję. Która została pokonana przez Rzym, który ma wszystkie cechy opisane w prorocztwie „Przyjdzie wreszcie królestwo czwarte, twarde jak żelazo tak twarde, że kruszy wszystko na proch i miazdzy. Otóż, jak żelazo kruszy wszystko i miazdzy, tak za czasów tego królestwa wszystko będzie zmiażdżone i skruszone” (Dan. 2:40)

Za dni panowania Rzymu wypełniły się największe prorocztwa biblijne. Narodziny, śmierć, zmartwychwstanie i wniebowstąpienia Jezusa. Judejczycy zbuntowali się przeciw Rzymowi. W 70 roku Tytus Flawiusz otoczył Jerozolimę. Rzymianie zdobyli miasto. Tytus Flawiusz nie okazał litości i pozwolił na mordy i grabieże miasta. Pan Jezus. Zapowiedział to Żydom, za Jego odrzucenie:

„Jeruzalem, Jeruzalem! To ty zabijasz proroków i kamienujesz tych, którzy są do ciebie posłani! Ileż razy chciałem zgromadzić twe dzieci, jak kokosz gromadzi swe kurczęta pod skrzydła... Aleś nie chciało. Tak tedy dom wasz stanie się wam pustym. Mówię wam bowiem, że odtąd już Mnie nie ujrzycie więcej, aż powiecie: Błogosławiony, który przychodzi w imię Pańskie” (Mat. 23:37-39EŚP). Rzym zmieniał swoje granice, kulturę i rządy. Ale cały czas liczy się na arenie świata Trwa od

prawie 2000 lat ⁴ **Mocarstwa** takie jak Egipt, Asyria, Babilon, Medo-Persja, Grecja, były podbijane przez swoich następców. Natomiast Rzym był podbijany, ale nie zdobyty przez inne mocarstwo. Wiele narodów wyzwoliło się spod jego jarzma, ale on nie upadł. Jednak jego słabość ujawniła się w nim. Cezar Teodozjusz w 395 roku n.e. dokonał podziału imperium na dwie części.

W 476 roku n.e. upadło cesarstwo Zachodnie Rzymu. W 1453 upadło cesarstwo wschodnie w Konstantynopolu. Tak jak zapisał Daniel: kruszył, łamał się i innych.

Czytając historię Żydów, królestwo ich się dzieliło, byli w niewoli, rozproszeni na cały świat, ale nie upadli bo tak obiecał im Bóg. „A to będzie przymierze moje z nimi, Gdy zgładzę grzechy ich. Co do ewangelii, są oni nieprzyjaciółmi Bożymi dla waszego dobra, lecz, co do wybrania, są umiłowani ze względu na praojców. Nieodwołane są bowiem dary i powołanie Boże” (Rzym. 11:26-29).

Mało tego, prorok Ezechiel zapowiada, że będą musieli powrócić do Izraela w czasie wielkiego ucisku, choć nie dobrowolnie, ale pod różgą. I wyprowadzę (Ezech. 20:34-38 BW).

Prorocztwo Daniela jest fundamentem prorocztw, które szerzej zostały zapowiedziane i omówione w Księdze Objawienia i Listach Apostolskich.

Kościół Rzymsko Katolicki

⁴ Prorocztwo Rzymu przedstawione jest tu jako czwarte mocarstwo. Dlatego, że Daniel zaczął liczyć te potęgi od Babilonu. Nie wspomniał Egiptu i Asyrii, ponieważ one wykonywały polecenia Boże ponad 1000 lat wcześniej p.n.e. (Patrz Egipt i Asyrię.)

Skąd ta nazwa? Przecież Pan Jezus (Jan 15:24 i apostołowie byli Żydami. Dla Żydów Rzymianie byli „ohydą spustoszenia” (Mat. 24:15). Cesarstwo rzymskie pojawiło się w okresie kwitnącej eklezji, uczniów Chrystusa. Cezar Konstanty Wielki, miał duże problemy z utrzymaniem mocarstwa. Niektóre narody próbowały wyzwolić się spod jego władzy. Choć chrześcijanie pochodzili z różnych krajów i kultur. „Wszakże dla nas istnieje jeden Bóg, z którego pochodzi wszystko i dla którego istniejemy, i jeden Pan, Jezus Chrystus, przez którego wszystko istnieje i przez którego my także istniejemy” (1 Kor. 8:6BW). Nie prowadzili między sobą żadnych wojen. Byli posłusznymi obywatelami swego Pana Jezusa Chrystusa. Mieli w sercu inną ojczyznę jak ich Cezar „Nasza ojczyzna jest w niebie, skąd też Zbawiciela oczekujemy, Pana Jezusa Chrystusa” (Filip 3:20

„Przeto kto się przeciwstawia władzy, przeciwstawia się Bożemu postanowieniu; a ci, którzy przeciwstawiają, sami na siebie potępienie ściągają” (Rzym. 12:2BW). Cezar Konstanty, chciał mieć takich poddanych, ale nie chciał postępować tak jak Jego uczniowie. Wymyślił sobie widzenie, że na niebie zobaczył krzyż i usłyszał słowa, że w tym imieniu i w tym znaku odniesie zwycięstwo.

Chrystusowy lud, nie budował kościołów, ale zgromadzali się w swoich domach „Ponadto pozdrawia was Gajus, który mnie przyjął na mieszkanie i w którego domu *zbiera się cały miejscowy Kościół*” (Rzym. 16:23). Również nie utrzymywali żadnych kapłanów, biskupów czy innych przywódców, tylko sami usługiwali sobie Słom.

wem. (1 Kor. 12:8; 14:26; (Ef. 4:12). Nie tylko Cezar w 325 roku zainteresował się tym Bożym ludem. Wcześniej niż Cezar Konstanty (około 150 roku) miejsce pasterzy i apostołów opanowali ludzie, przed, którymi przestrzegał Pan Jezus (Mat. 20:26-28). Oszukali ten pokorny lud, że Pan Jezus nie ogłosił apostołom całej prawdy, ale ogłosił to tym, którzy zajęli miejsce apostołów, a nauczanie biblijne bajkami i legendami ((Mat. 15:7-9)

Choć kapłaństwo przeminęło wraz z chwilą powstania Nowe Przymierza. „I uczyniłeś z nich królestwo kapłanów dla Boga naszego. Odtąd będą królować na ziemi” (Obj. 5:10BWP). A jedynym arcykapłanem jest Jezus (Hebr. 7:25-28

Z czasem Cezar przyjął najwyższą władzę pośród uczniów, jako Pontifex Maximus i trwa do dziś. To on zatwierdza to co podpowiadają mu jego biskupi, którzy Słowo zamieniają często na legendę. W ten Cezar, późniejszy Papież zarządza państwem i kościołem i to nie tylko w rzymskiej administracji. W ten sposób zagnieździło się w wielu kościołach niebiblijnych nauk. Struktury administracyjne cesarstwa rzymskiego spłotły się niestety z tymi kościołami.

Może dlatego Żydzi w swej historii przetrwali, chronieni przez dane państwa, które nieświadomie wstawiali się za tym narodem. Często niewola np. w Babilonie zachowała ich życie. (Jer. 25:11,12).

Wielu nie jest świadoma, że zachowuje nauki pogańskiego Cezara. I tego, że Rzym przeniósł swoją strukturę na kościoły. Jeśli ktoś chciał się ochrzcić, lub obchodzić wieczerzę etc. musiał na

to wyrazić zgodę, biskup. Dlatego parafie, i diecezje, bardzo szybko wyparły domowe kościoły. W wielu Zakonach przełożeni są generałami. W wielu instytucjach, język łaciński do dziś jest stosowany w prawodawstwie, w medycynie i naukach przyrodniczych. Nadal Prawo Rzymskie stanowi fundament sądownictwa od Cesarza Justyniana (od 527 do 65 roku).

Prawo wojskowe stało się wzorem budowy potencjału militarnego i sił zbrojnych świata zachodniego. Jeszcze dziś używa się łacińskich terminów takich jak kapitan, major, generał, batalion, armia, artyleria, i kawaleria.

Wielu zapomniało o tym ostrzeżeniu. „Ale Jezus, przywoławszy ich, rzekł: Wiecie, iż książęta narodów nadużywają swej władzy nad nimi, a ich możni rządzą nimi samowolnie. Nie tak ma być między wami; ale ktokolwiek by chciał między wami być wielki, niech będzie sługą waszym. I ktokolwiek by chciał być między wami pierwszy, niech będzie sługą waszym” (Mat. 20:25-27BW). W Rzymie dobrze było widziane samo ubóstwienie (2 Tes. 2:3,4). Spirytyzm (1 Tym. 4:1). Pozór pobożności. (2 Tym 3:5,1). Urojenia religijne (Mat. 24:4,5,11; 23-26. Fał-

szywa nauka (2 Tym. 4:3,4 2 Ptr. 2:1,2). Cieleśna pewność siebie (Mat. 24:37-39; 1 Tes. 5:3). Niemoralność (2 Tym. 3:1-4). Pycha i szyderstwo (2 Ptr. 3:3,4). Byli zainteresowani różnymi wizjami (Mat. 24:29). Musimy zachować czujność aby te złe nawyki nie zakotwiczyły się w społecznościach chrześcijańskich.

Za dni tych królów

Jakich królów? Tych, którzy doczekają tych dni. „Bóg niebios stworzy królestwo, które na wieki nie będzie zniszczone, a królestwo to nie przyjdzie na inny lud; zniszczy i usunie wszystkie owe królestwa, lecz samo ostoi się na wieki. Jak to wiedziałeś, że z góry oderwał się kamień bez udziału rąk, rozbił żelazo i miedź, glinę, srebro, złoto. Wielki Bóg objawił królowi, co potem się stanie. Sen jest prawdziwy, a wykład jego pewny”. (Dan. 2:40-45) zobacz Dan. 7:7-14).

Codziennie badajmy Pisma, (Dzieje 17:11). (Obserwujmy wydarzenia światowe. „A o czasach i porach, bracia, nie ma potrzeby do was pisać” (1 Tes. 5:1BE). Odstępstwo będzie dla wierzących niepodważalnym znakiem. (2 Tes. 2:3a).

A królów jest siedem obj. 17:7-10

Tym siódmym supermocarstwem zajmiemy się w następnym numerze 126, który w całości wypełni się w wielkim ucisku.

Wydawca: Fundacja Słowo Nadziei 81-202 Gdynia ul Działowskiego 1

AKTUALNY ADRES NASZEJ STRONY W INTERNECIE

www.sn.org.pl. Redakcja@sn.org.pl

Za zgodą Fundacji można SN drukować w całości

WSZELKIE PRAWA ZASTRZEŻONE

ISSN 1425-3232